

ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΘΕΡΣΙΤΗΣ

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΟΥ ΙΛΙΟΥ-ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ-ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΡΟΜΟΥ

ΜΑΡΤΗΣ 09

ΤΕΥΧΟΣ

11

γιά αυτήν
την οργή

που κάνει

τη γη

να γυρίζει

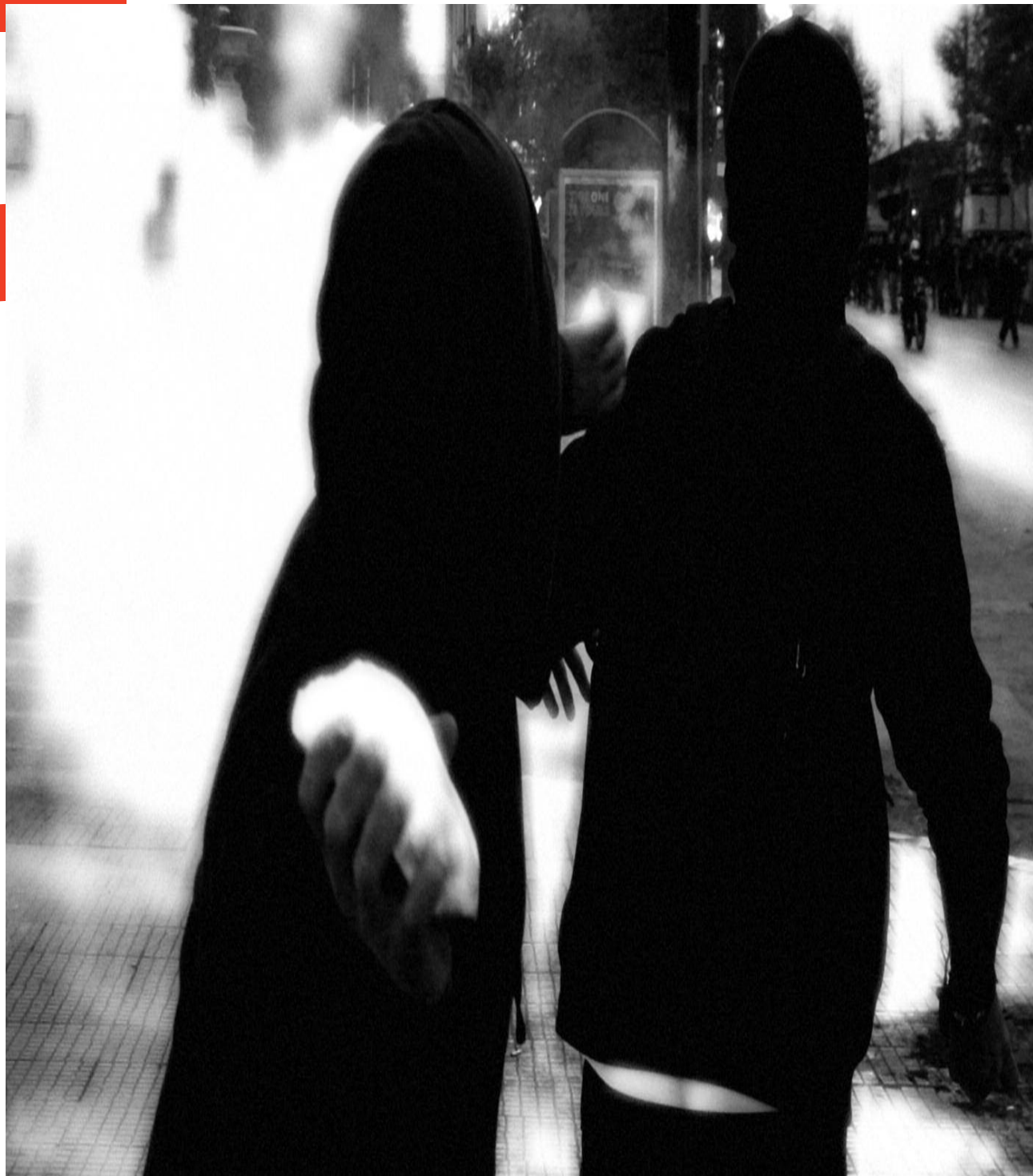
για την εξέγερση του δεκέμβρη
για την υπόθεση της κωνσταντίνας κουνεβα

το κολαστήριο της πέτρου ράλλη

Λευκίμη Κέρκυρας: αγώνας ενάντια
στη χωματερή και την κρατική επιβολή

ποιος θυμάται την Γάζα;

τοπικά νέα

για την εξέγερση του Δεκέμβρη

Θερσίτης

χώρος
ραδιουργίας
και ανατροπής
Νέστορος & Ευαγγελιστρίας
ΙΝΙΟΝ
www.thersitis.gr
sitisther@yahoo.gr

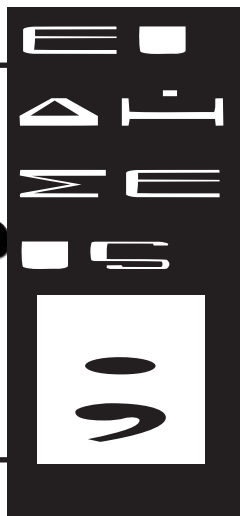
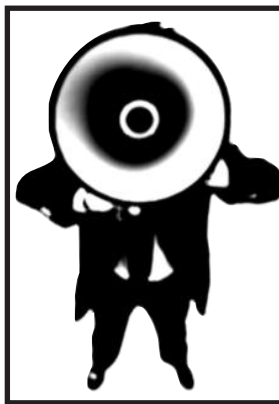

Η εφημερίδα αυτή τυπώθηκε σε μερικές χιλιάδες αντίτυπα και **μοιράζεται χέρι χέρι και πόρτα πόρτα**, στους

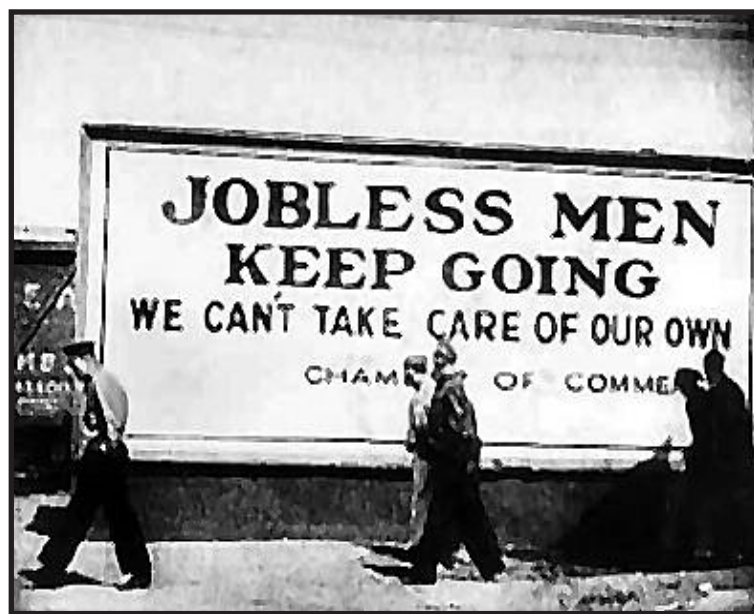
δρόμους της πόλης **χωρίς αντίτιμο**. Χωρίς αντίτιμο γιατί θέλει να μπλοκάρει τις «αυτονόητες» καθημερινές σχέσεις και ροές των αξιών χρήσης και των ανταλλακτικών αξιών που χαρακτηρίζουν ανθρώπους, πράγματα ή προϊόντα. Το όποιο κόστος του δεν θα μπορούσε και δεν θα ήθελε να εκτιμηθεί, να αποτυπωθεί και να εξαργυρωθεί με κάποιο χρηματικό ισοδύναμο.

Εξάλλου φτιάχτηκε για να **αντι-πληροφορήσει**. Για αυτά που υπάρχουν οργισμένα και δυνατά στο κοινωνικό πεδίο με προοπτική την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Για τις μικρές και μεγάλες **ιστορίες, κοινωνικά πειράματα, δράσεις, ειδήσεις** που παραμένουν στη σκιά των θεσμισμένων μηχανισμών πληροφόρησης είτε γιατί είναι άβολα στα αυτιά των αφεντικών του κόσμου όταν ακουστούν, είτε γιατί τα ίδια δεν ενδιαφέρονται να γίνουν κομμάτι και είδηση αυτών των μηχανισμών αλλά στήνουν τους δικούς τους διαύλους επικοινωνίας στο κοινωνικό πεδίο.

Η εφημερίδα αυτή θα τριγυρνάει **στους δρόμους των γειτονιών μας**, θα μιλάει σε αυτούς και για αυτούς, φτιαγμένη από τον Θερσίτη -χώρο ραδιουργίας και ανατροπής- και τους ανθρώπους του. Με το πάθος της άρνησης, το πείσμα της ανυποταγής και την ευαισθησία της εξέγερσης...

«ΔΕΝ ΘΑ ΕΧΟΥΜΕ ΚΡΙΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΜΑΣ»

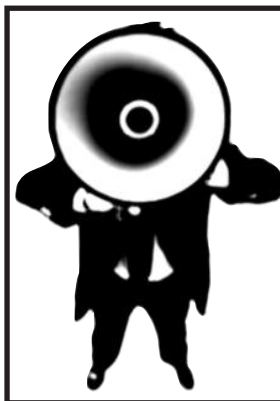

Τη φράση αυτή ξεστόμισε ο «σωτήρας» του κεφαλαίου John Maynard Keynes το 1927 για να διαψευστεί δύο μόλις χρόνια μετά στο μεγάλο κραχ του 1929. Σήμερα μιλάμε για τη μεγαλύτερη κρίση του χρηματοπιστωτικού συστήματος από τότε. Αυτό που τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ παρουσιάζουν ως «παρεκτροπή» της

εύρυθμης λειτουργίας του καπιταλισμού και απλή απόρροια της απληστίας των golden boys **είναι εγγενές χαρακτηριστικό του συστήματος**. Οι φούσκες που σκάνε κατά διαστήματα αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της φύσης του.

Αυτό που ακολουθεί είναι η προσπάθεια κρατών και αφεντικών να βρεθούν οι λύσεις για το ξεπέραςμα της κρίσης, και οι λύσεις αυτές βαραίνουν πάντα τις πλάτες των εκμεταλλευόμενων. Ταυτόχρονα με τις γενναιόδωρες χορηγίες και τον πακτωλό χρημάτων που δίνονται στους τραπεζίτες δυσχεραίνουν οι όροι επιβίωσης των εργαζομένων: Η κρίση δίνει **το τέλειο άλλοθι στ' αφεντικά** για να περάσουν στην εφαρμογή σχεδίων που οδηγούν στην απόγνωση. Χιλιάδες απολύσεις, σκλήρυνση της φορολογίας, υποχρεωτικές αργίες, προτάσεις για μείωση των ωρών απασχόλησης με ταυτόχρονη (φυσικά) μείωση των αποδοκών (όπως πρότεινε ο «πολύς» κύριος Μίχαλος του ΕΒΕΑ και συνυπέγραψε ο διοικητής του ΙΚΑ).

Οι κυρίαρχοι καλούν τους εκμεταλλευόμενους να αφομοιώσουν ως δικό τους πρόβλημα το αδιέξοδο ενός συστήματος που τους αντιμετωπίζει με όρους κόστους διαγράφωντάς τους από ανθρώπινες υπάρξεις, αλλά και να συγκατανεύσουν στους άγριους όρους σφαγής που θα βγάλουν τους εκμεταλλευτές τους από την κρίση. Τα γρανάζια εντέλλονται να επιδιορθώσουν τη μηχανή. **Αυτά τα γρανάζια όμως πρέπει να αντιληφθούν ότι η μηχανή αυτή είναι έτσι κι αλλιώς δεισλειτουργική και υπάρχει εις βάρος τους. Η ύπαρξή της είναι το πρόβλημα και η καταστροφή της η μόνη λύση.**

«ΑΠΛΕΣ» ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

Ο «άγνωστος» πόλεμος των εργατικών ατυχημάτων συνεχίζεται αμείωτος, χωρίς δακρύβρεχτα λογύδρια συμπάθειας από μεγαλοδημοσιογράφους για τους νεκρούς εργάτες και τους οικείους τους, χωρίς δαιμονισμένες σειρήνες περιπολικών για τη σύλληψη των ενόχων, χωρίς «απόδοση δικαιοσύνης» και «μαχαίρια στο κόκαλο», με μερικές χιλιάδες ευρώ σε κάθε οικογένεια θύματος (10 χιλιάδες στις οικογένειες των 8 νεκρών του Περάματος το καλοκαίρι). Χωρίς ξελαρυγγίσματα στις οθόνες για «έλλειμμα ασφαλείας στους χώρους εργασίας» αντίστοιχα με αυτά για την «έξαρση εγκληματικότητας» και το «έλλειμμα ασφαλείας στις γειτονίες», **Το 2008 σκοτώθηκαν επίσημα 127 εργάτες-τριες**. Γιατί ανεπίσημα, θαμμένοι σε ακατάλληπες στατιστικές (όπως π.χ τα ατυχήματα των κούριερ ως τροχαία) ή απλά μη δηλωμένοι (γιατί ήταν «παράνομοι» μετανάστες εργάτες), είναι πολλοί περισσότεροι.

Απλά για να θυμόμαστε: **κάθε τρεις εργάσιμες μέρες ένας νεκρός εργάτης**. Το ξαναγράφουμε μπας και μείνει χαραγμένο στην μνήμη: **κάθε τρεις εργάσιμες μέρες ένας νεκρός εργάτης. Ο πόλεμος από την πλευρά των αφεντικών είναι και παραμένει εδώ**. Και η οικονομική κρίση, θα φέρει περισσότερα ρίσκα – ο φόβος της ανεργίας τα απαιτεί-, όχι για τα αφεντικά, αλλά για αυτούς στις σκαλωσιές, στα μηχανάκια, στις πρέσες, στις στοές, στις αποθήκες, και πάει λέγοντας...

ΘΑΝΑΤΟΦΟΡΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ «ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ» 2000 - 2008

ΕΤΟΣ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΘΑΝΑΤΟΦΟΡΩΝ
2000	127
2001	188
2002	153
2003	145
2004	127
2005	111
2006	128
2007	115
2008	127 (μέχρι 30/12)
ΣΥΝΟΛΟ	1.221

**από αρχές μαρτίου, για διαρκή
ενημέρωση-αντιπληροφόρηση
και πρόσβαση στο αρχείο του
θ ε ρ σ ί τ η**

www.thersitis.gr

«ΑΠΛΟΙ» ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΙ

Στις 12 Φλεβάρη βγήκε το πόρισμα των εμπειρογνομόνων για το **«ατύχημα» στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη Περάματος στις 24 Ιούλη 2008** όπου βρήκαν το θάνατο 8 εργάτες στα αμπάρια του πλοίου «Friendship Gas». Θαυμαστό το θράσος των ειδικών που γράφουν: *«Η πλέον πιθανή και εύλογη αιτία εκδήλωσης της πυρκαγιάς, που συνέβη στις 16:15 της 24-07-2008, στον κενό χώρο της Νο 3 δεξαμενής φορτίου του υγραεριοφόρου πλοίου «Friendship gas», με αποτέλεσμα τον θάνατο 7 εργαζομένων εξωτερικού συνεργείου επισκευών και ενός μέλους του πληρώματος του πλοίου, οφείλεται κατά πάσα πιθανότητα σε αμέλεια του Β. Καββαδία, τεχνίτη ελασματοουργού και του άτυχου βοηθού του Κωνσταντίνου Οικονομάκη...»*

...Εάν από τους υπεύθυνους των εργασιών επισκευής του πλοίου είχαν ληφθεί και εφαρμοσθεί ορθά όλες οι διατάξεις και ρυθμίσεις της νομοθεσίας για την υγιεινή και ασφάλεια της εργασίας, ήταν δυνατόν να είχε αποφευχθεί η ταχεία εξάπλωση και ενδυνάμωση της πυρκαγιάς και τα εξ' αυτής προκλήθέντα αποτελέσματα ήταν διαφορετικά εάν ληφθεί υπόψη και το γεγονός ότι σύμφωνα με τις διενεργηθείσες τοξικολογικές εξετάσεις των θανόντων, οι επτά (7) από τις (8) αυτές εξετάσεις αναφέρουν ότι ο θάνατος επήλθε **συνεπεία ασφυκτικού θανάτου συμβατού με πρόκληση του δια εισπνοής μονοξειδίου του άνθρακος.**

Απλά τα πράγματα λοιπόν: φταίνε οι νεκροί εργαζόμενοι εξίσου με τα αφεντικά τους. Η πιο χυδαία αναπαραγωγή της λογικής που θέτει το ζήτημα της «απροσεξίας» ή της «αμέλειας» από την πλευρά των προλετάρων, κάθε φορά που συμβαίνει και κάποιο «ατύχημα». Είναι η γνωστή υπερασπιστική τακτική των αφεντικών και των κάθε είδους φίλων τους.

Δεν περιμέναμε τίποτα καλύτερο. Δεν προσδοκούσαμε καμιά δικαίωση, ούτε από το κράτος, ούτε από τους ειδικούς, ούτε από τους θλιβερούς εργατοπατέρες. **Αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε, δεν πρέπει να συγχωρούμε. Κανένα έγκλημα των αφεντικών αναπάντητο.**

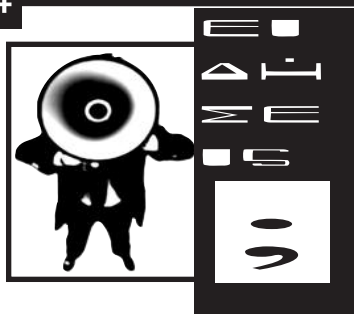
«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΜΕΝΗΣ ΠΟΛΗΣ

Την Τρίτη 27/1 στην συμβολή των οδών Κολοκοιτρώνη και Νικίου δύο ασφαλίτες τραμπουκίζουν και καταδιώκουν μετανάστες-μικροπωλητές που κινούνται στην περιοχή. Ο Μ., μετανάστης από την Σενεγάλη πέφτει στα χέρια τους και ξυλοκοπείται ενώ τον χτυπούν στο κεφάλι με την λαβή του υπηρεσιακού τους όπλου. Κατά την κράτηση του στο Α.Τ. Ακροπόλεως του σπάνε το αριστερό πόδι, του κλέβουν τα χρήματα και του κατάσχουν το εμπόρευμα. Οι μπάτσοι ισχυρίζονται ότι τα τραύματα προέρχονται από την πώση του στο έδαφος στη διάρκεια της καταδίωξης. Την επόμενη μέρα, οδηγείται στο δικαστήριο με τις κατηγορίες της αντίστασης, της απείθειας και της εξύβρισης ενώ μάρτυρες κατηγορίας είναι 3 μπάτσοι και 2 ακόμη αυτόπτες μάρτυρες που ως «ενεργοί πολίτες» και ρουφιάνοι επίσης έσπευσαν να βοηθήσουν το έργο της αστυνομίας. Στην ανακριτική διαδικασία στέκει μόνο η κατηγορία της αντίστασης κατά της αρχής και ο Μ. παραπέμπεται σε δίκη στις 9/2. *(σημείωση η δίκη αναβλήθηκε τελικά για 19 Μάρ)*

Το παραπάνω επεισόδιο δεν αποτελεί μεμονωμένο περιστατικό. Κυνηγιά, ξύλο και συλλήψεις, κατασχέσεις καρτών παραμονής και εμπορευμάτων, με πρόφαση της πάταξη του παρεμπορίου, την προστασία των καταστηματαρχών και την προάσπιση της αισθητικής καθαρότητας και της ομαλότητας στο κέντρο της πόλης, δεν είναι παρά απλή καθημερινότητα. Από το κυνηγητό στα στενά της Ερμού μέχρι τους «τυχαίους» θανάτους στα τμήματα και τους νεκρούς μετανάστες στην Πέτρου Ράλλη κι από την ανευ όρων εργασιακή εκμετάλλευση σε μαγαζιά τύπου ΟΙΚΟΜΕΤ μέχρι το δουλεμπόριο στα φραουλοχώρα της Μανωλάδας οι μετανάστες δεν έπαψαν να αποτελούν φτηνά αναλώσιμα για την καπιταλιστική μηχανή. Εργάτες χωρίς φωνή, άνθρωποι γκετοποιημένοι, φιγούρες αόρατες που έγιναν διακριτές ανάμεσά μας μέσα στη λάμψη του Δεκέμβρη.

Αλλά ο Δεκέμβρης δεν είναι πυροτέχνημα. Η αντίσταση, η αλληλεγγύη, η αξιοπρέπεια δε χωράνε σε μήνες. Ορίζονται και δυνάμουν σε κάθε αγώνα και σε κάθε έκφραση της καθημερινότητας μας.

κείμενο από αλληλέγγυους-ες

ΔΩΡΕΑΝ ΥΓΕΙΑ ... ΑΠΟ 2,99€

Τον τελευταίο καιρό έχουν γίνει δύο δράσεις σε Αθήνα (στο νοσ.Αγία Ολγα) και στη Θεσσαλονίκη (νοσ. ΑΧΕΠΑ) σε νοσοκομεία ενάντια στην εμπορευματοποίηση της υγείας (κομμάτι της οποίας είναι η ιδιωτικοποίησή της) και τον αποκλεισμό ολοένα και μεγαλύτερων κοινωνικών κομματιών από τη στοιχει-

ώδη περίθαλψη. Ετσι λοιπόν καταλαμβάνονταν για ώρες τα ταμεία και τα γραφεία κίνησης των νοσοκομείων και οι εξετάσεις στους ασθενείς γίνονταν χωρίς κανένα απολύτως αντίτιμο. Ακολουθεί το κείμενο που μοιράστηκε στην Θεσ/νίκη κατά τη διάρκεια της κατάληψης.

Τα τελευταία δύο χρόνια, στο έδαφος κεντρικών αλλαγών των ρυθμίσεων του χρόνου εργασίας, εξελίσσεται ένας δίκαιος αγώνας του ιατρικού κλάδου που προσβλέπει στη μείωση του συνολικού χρόνου εργασίας, στις αυξήσεις στον βασικό μισθό και τις αποδοχές, καθώς και σε προσλήψεις. Ένας αγώνας που ωστόσο **δεν έβλεπε** οφθαλμοφανή και σημαντικά για μεγάλα κοινωνικά κομμάτια προβλήματα στην περίθαλψη:

Δεν έβλεπε στον εργασιακό του χώρο τις νέες εργασιακές σχέσεις, με τα stage, τους εργολάβους, τους κακοπληρωμένους, κακοασφαλισμένους και τρομοκρατημένους εργαζόμενους. Δεν έβλεπε τους ειδικευόμενους που για την απόκτηση της ειδικότητας θα απασχολούνται για πάνω από μια δεκαετία, όπου ο χρόνος της απλήρωτης ανεργίας πριν και μετά το αγροτικό καθώς και στα μεσοδιαστήματα των αναμονών της ειδικότητας ξεπερνάει τον χρόνο της εργασίας τους. Δεν έβλεπε το διαρκή εκβιασμό του συμβασιούχου υγειονομικού εργάτη και όχι μόνο... Δεν έβλεπε την καθήλωση του ταμείου ανεργίας και του βασικού μισθού σε επίπεδα εφηβικού χαρτζιλικιού. Δεν έβλεπε την διαρκή υποβάθμιση της περίθαλψης. Δεν έβλεπε ότι από την πρόσβαση στις υπηρεσίες περίθαλψης που το σύστημα παρήγαγε αποκλείονταν διαρκώς και περισσότερα στρώματα. Δεν έβλεπε τους αποκλεισμένους ανασφάλιστους ντόπιους και ξένους. Δεν έβλεπε τον αποκλεισμό 300.000 ασφαλισμένων στο ΙΚΑ λόγω της αύξησης των αναγκών για την περίθαλψη ενσήμων από πενήντα σε εκατό. Δεν έβλεπε την ουσιαστική εξαφάνιση, λόγω της κρατικής πολιτικής περικοπών, των βιβλιαρίων απορίας. Δεν έβλεπε την λίστα για επεμβάσεις με τους λίσταρχους, τα φακελάκια και τους ασθενείς υποταγμένους στην εξουσία της ιεραρχίας του νοσοκομείου. Δεν έβλεπε τα απογευματινά ιατρεία με αμοιβή στα νοσοκομεία, που δημιουργούσαν διαφορετική πρόσβαση στο δημόσιο νοσοκομείο για τους έχοντες από ότι για τους υπόλοιπους λεηλατώντας για μια ακόμα φορά «υπέρ εκόντων» τους δημόσιους πόρους. Δεν έβλεπε εκείνους τους

«συναδέλφους» που αντί για τα συμφέροντα των αρρώστων προωθούσαν τα συμφέροντα των φαρμακευτικών εταιριών. Δεν έβλεπε στα γεγονότα του Δεκέμβρη τα νοσοκομεία, περικυκλωμένα από ασφαλίτες, που συνελάμβαναν τους τραυματίες του κοινωνικού πολέμου, εμποδίζοντας στην ουσία την πρόσβαση στην περίθαλψη σε όσους αγωνίζονταν για τα αυτονόητα. **Δεν έβλεπε...** Οι αιτίες αυτής της κοινωνικής **μωυπίας** των κλαδικών αγώνων είναι βαθιές και ριζικές. Είναι στο χέρι των αγωνιζόμενων ανθρώπων να τις βρουν και να τις ξεριζώσουν... Επειδή εμείς ως εργαζόμενοι στη βιομηχανία της περίθαλψης, που συμμετέχουμε με τα χαρακτηριστικά μας στον τελευταίο αγώνα, **βλέπουμε** αυτά τα προβλήματα και **μας αφορούν...** Επειδή εμείς ως εκπαιδευόμενοι-άνεργοι-μελλοντικοί εργαζόμενοι στην περίθαλψη, ως επικουρικοί-συμβασιούχοι, ανασφάλιστοι stageάδες, απασχολούμενοι σε εργολάβους, βλέπουμε αυτά τα προβλήματα και μας αφορούν... Επειδή εμείς ως χρήστες των υπηρεσιών περίθαλψης και άμεσοι δέκτες των προβλημάτων της, βλέπουμε αυτά τα προβλήματα και μας αφορούν... Επειδή έχουμε βαρεθεί να ανταγωνιζόμαστε ο ένας τον άλλο... Επειδή γνωρίζουμε κάθε μέρα και καλύτερα τους εκθρούς μας... **Μπλοκάρουμε σήμερα τον εισπρακτικό μηχανισμό του νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ μην παρεμποδίζοντας καμία άλλη λειτουργία του δημόσιου νοσοκομείου πλην της εισπρακτικής.** Για να σταματήσει το νοσοκομείο να αποκλείει τους ανασφάλιστους ασθενείς, μετανάστες και ντόπιους. Για να σταματήσει η εμπορευματοποίηση, κρατική και ιδιωτική, της περίθαλψης. Για τη δωρεάν, ισότιμη, καθολική κοινωνική πρόσβαση σε ένα ποιοτικό σύστημα περίθαλψης. Για ένα νοσοκομείο χωρίς τη μαυρίλα των σχέσεων stage και εργολαβιών. Για μια κοινωνία χωρίς αφεντικά και δούλους.

εργαζόμενες-οι

στη βιομηχανία της υγείας/αλληλέγγυοι-ες

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΣΤΕΓΟΥΣ

ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΦΑΝΟΥΡΙΟ

Αρκετά κτήρια είναι εγκαταλελειμμένα και ρημάζουν, αφημένα από τους ιδιοκτήτες, είτε αυτοί είναι οι διάφοροι δήμοι είτε είναι ιδιώτες. Δεν είναι λίγες οι φορές που καταλαμβάνονται από ανθρώπους που τα έχουν ανάγκη γιατί ζουν στο δρόμο ή γιατί απλά αρνούνται να πληρώσουν για κάτι τόσο αυτόνομο όσο η στέγαση.

Κάτι τέτοιο συνέβη και στην γειτονιά μας, στον Άγιο Φανούριο. Ένα εγκαταλελειμμένο εδώ και χρόνια σπίτι που σαπίζει και οι μόνοι κάτοικοι είναι οι αρουραίοι, καταλήφθηκε από άστεγους (οι οποίοι «διαμένουν» στα παγκάκια της πλατείας δασκάλας) με τη συνδρομή ατόμων από τον θεοσίτη. Έτσι λοιπόν καθарίστηκε, τα μπάζα μαζεύτηκαν και οι πόρτες άνοιξαν...

Η κίνηση αυτή, πριν ακόμα βρει τους αποδέκτες της στη γειτονιά, σκόνταψε πάνω σε παθογενείς νοοτροπίες και τελικά απέτυχε. Κάποιοι ρουφιάνοι νοικοκυραίοι δεν θέλουν τη γειτονιά τους «μολυσμένη» από άστεγους, περιθωριακούς, άεργους. Δεν τους ενδιαφέρει αν υπάρχουν ή γιατί υπάρχουν, τους ενδιαφέρει να μην υπάρχουν δίπλα τους (φρόντισαν μάλιστα να εξαφανίσουν τα ελάχιστα υπάρχοντα ενός από τους αστέγους, την ώρα που αυτός έλειπε). Επιπλέον κάποιοι ιδιοκτήτες επιβεβαιώνουν την αξία της περιουσίας τους όταν αυτή διασταυρωθεί με κάποιον που δεν

του «ανήκει» τίποτα. Προτιμούν λοιπόν την κυριότητα ενός άδειου σπιτιού, παρά τη χρήση του από κάποιους που το χρειάζονται. Οι χώροι που δεν χρησιμοποιούνται, παραμένουν στην ακρηστιά και μouxλιάζουν, ανήκουν σε όσους τους έχουν ανάγκη. Και σε όσους θέλουν να τους απελευθερώσουν μέσω την αυτοοργάνωσης και της αυτοδιαχείρισης για να τους μετατρέψουν σε ζώνες ανάσας σε μια πόλη αποπνικτική από την εμπορευματοποίηση των αναγκών, την ιδιοκτησία και τη διαμεσολάβηση.

Δεν περιμέναμε να ασχοληθεί ο δήμος με το θέμα των άστεγων, όταν έχει τόσο σοβαρά θέματα να διευθετήσει -όπως να φύγουν οι αφίσες από τα εμπορικά σημεία για την ικανοποίηση των μαγαζατόρων ή να φτιαχτεί παράρτημα του πολιτιστικού κέντρου για μαθήματα γαζωτικής(!). Και αυτό βέβαια επειδή τα μικροπολιτικά συμφέροντα επιτάσσουν τη γυαλιστερή βιτρίνα. Επιτάσσουν να γίνουν τα Λιόσια- Ίλιον με τα πιο βλακώδη επιχειρήματα και με τις πιο ηλίθιες προσπάθειες που ούτε τον ίδιο τον δήμο δεν πείθει το άκουσμά τους.

Γεγονός είναι βέβαια πως ακόμα και αν είχε ασχοληθεί με τους άστεγους, η φύση της διαμεσολάβησης και των μικροπολιτικών συμφερόντων είναι τέτοια, που η καχυποψία είναι δεδομένη.

ΝΑ ΜΠΟΥΜΕ ΣΤΑ ΑΔΕΙΑ ΣΠΙΤΙΑ!

65 κρατούμενοι

ΓΙΑ ΤΑ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

Για όσους βρέθηκαν στο δρόμο εκείνες τις μέρες και τις νύχτες του Δεκέμβρη, για όσους έχουν την ελάχιστη κοινή λογική, για όσους έχουν στο παρελθόν βρεθεί αντιμετώπι με τις κατασταλτικές δυνάμεις, για τους χιλιάδες ανά την χώρα που προσήχθησαν στα τμήματα, που ξυλοκοπήθηκαν, για τις εκατοντάδες εκείνων που συνελήφθησαν και τους ασκήθηκαν κατηγορίες και για αυτούς που προφυλακίστηκαν, η «αμυντική στάση της αστυνομίας» ακούγεται τουλάχιστον κακόγουστο αστείο. Αποτέλεσμα πολιτικών επιλογών σε μια προσπάθεια να **αποφευχθεί επιπλέον γενίκευση και όξυνση των συγκρούσεων**, με τη συνοδεία πολλών προσευκών για γρήγορη εκτόνωση της έντασης, αλλά και αποσβολωμένοι από **την πανελλαδική κοινωνική έκρηξη** και την **αποφασιστικότητα των εξεγερμένων**, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί εμφανίστηκαν αρχικά αμήχανοι και «μουδιασμένοι». Από τη στιγμή όμως που οι συγκρούσεις συνεχίζονταν και εμπλουτίζονταν διαρκώς με νέα υποκείμενα, με αποτέλεσμα να διακυβεύεται η ίδια η νομιμοποίηση του κράτους έναντι των υπηκόων του αλλά και των ετέρων του – ως ο θεσμός που επιβάλλει την κοινωνική ειρήνη (ή κοινωνική ύπνωση – παθητικότητα) στο εσωτερικό του, οι κρανοφόροι ραβδούχοι «βελτίωσαν» την άμυνα τους. Με χιλιάδες τόνους νέων ασφυξιογόνων και δακρυγόνων, γκλοπς και πυροβολισμούς στον αέρα προσπάθησαν, πάντα αμυνόμενοι (άλλωστε η επίθεση δεν είναι απλώς η καλύτερη άμυνα;), να **τρομοκρατήσουν τους εξεγερμένους, να αποτρέψουν τη διείσδυση της εξέγερσης βαθύτερα στον κοινωνικό ιστό** και τον εναγκαλισμό της και από άλλα ασφυκτούντα κομμάτια του. Η πρωτοφανής κατασταλτική επιχείρηση στηρίχθηκε άψογα και στον συφερτό των ΜΜΕ που, μετά τα κροκοδείλια δάκρυα για τον χαμό του Αλέξη, επιδόθηκαν σε έναν ιδιότυπο ιδεολογικό πόλεμο προσπαθώντας να

μια στοίβα δακρυγόνα

νομοκρατία εν είδει δυνάμεων κατοχής. Παράλληλα τα Μ.Μ.Ε. εγείρουν **φοβικά σύνδρομα** επιζητώντας μηδενική ανοχή στην εγκληματικότητα. Την ίδια στιγμή η πολιτική ηγεσία δεν σταματά να χαριεντίζεται με τα «μεμονωμένα περιστατικά αστυνομικής βίας», παρέχοντας άλλοθι στις «υπερβάσεις καθήκοντος»...

Η επιθετικότητα των μηχανισμών τις ημέρες του Δεκέμβρη εκφράστηκε τόσο σε κατασταλτικό επίπεδο όσο και σε **ιδεολογικό και θεσμικό**. Δεν ήταν μόνο η όψη της κατεχόμενης πόλης που είχε η Αθήνα (ακόμα και η τραγελαφική εικόνα του περικυκλωμένου από μπάτσους δέντρο του μεγαλοδημάρχου των Αθηνών αυτήν την κατόχη σηματοδοτούσε)

Σε ιδεολογικό επίπεδο η δημιουργίας κλίματος τρομοκρατίας και απαξίωσης των γεγονότων από τα ΜΜΕ και τα επίσημα κρατικά χείλη δεν αποτελεί τίποτα άλλο παρά προσπάθεια εκφοβισμού και ενεργοποίησης **συντηρητικών αντανάκλαστικών** που καταφέρνουν να στρέψουν το φοβισμένο πλήθος στην ασφαλή αγκαλιά της κρατικής εξουσίας. Επιπρόσθετα η **«διαρροή» φημών** περί στρατιωτικού νόμου, βάση του άρθρου 48 του συντάγματος, και περί άρσης ασύλου αποσκοπούσαν στην τρομοκράτηση των εξεγερμένων, ταυτόχρονα όμως υποδείκνυαν προς πάσα κατεύθυνση πόσο ευέλικτη μπορεί να γίνει η δημοκρατία όταν αμφισβητείται το κρατικό μονοπώλιο στην άσκηση βίας. Οι κατασταλτικές μεθοδεύσεις όμως δεν σταμάτησαν εκεί. Η εφαρμογή του **αντιτρομοκρατικού νόμου σε βάρος 19 συλληφθέντων στην Λάρισα** εκ των οποίων 11 είναι ανήλικοι μαθητές, οι συνοπτικές διαδικασίες προφυλάκισης με βαρύ, διογκωμένο και παρόμοιο κατηγορητήριο των 65 εκ των 273 συνολικά συλληφθέντων, οι περισσότερες από 1000 προσαγωγές καθώς και οι άμεσες απελάσεις περισσότερων από 50 μεταναστών αποδίδουν με τον καλύτερο τρόπο την στοχοποίηση των ευρύτερων κοινωνικών δράσεων από το αναβαθμισμένο θεσμικό οπλοστάσιο της κυριαρχίας, ιδιαίτερα όταν αποκτούν ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά. Αλλά και πέρα από τα ελληνικά σύνορα, όσοι στάθηκαν αλληλέγγυοι στην εξέγερση αντιμετώπισαν σκληρή καταστολή. Έτσι σε αρκετές χώρες υπάρχουν διωκόμενοι και προφυλακισμένοι, οι οποίοι συνελήφθησαν κατά την

κράτος έχει πλέον ενσωματώσει κάθε πυχή του **δόγματος της ασφάλειας** στήνοντας όλο το θεσμικό και ιδεολογικό πλαίσιο για την νομιμοποίηση του νέου μοντέλου κανονικότητας, που περιλαμβάνει αναβάθμιση των μηχανισμών επιτήρησης και ελέγχου και εντεινόμενη αστυ-

διάρκεια δυναμικών κινήσεων συμπαράστασης στους εξεγερμένους και αντιπληροφόρησης για την κατάσταση στον ελλαδικό χώρο (σαμποτάζ σε ελληνικών συμφερόντων επιχειρήσεις, συγκεντρώσεις, πορείες αλλά και καταλήψεις πρεσβειών και προξενείων κτλ.)

Από εκεί και πέρα, στη γλώσσα των καταπιεσμένων η πρώτη λέξη που συναντάς είναι **η αλληλεγγύη**... Η αλληλεγγύη που οφείλει να είναι **έμπρακτη, αμέριστη και συνεχής** μεταξύ των αγωνιζόμενων κομματιών. Η ενδυνάμωση και η τόνωση της αλληλεγγύης σε συνδυασμό με την δημιουργία εκείνου του κοινωνικού πεδίου αντιπαράθεσης, που θα χτυπά στην καρδιά του

η αλληλεγγύη στο δρόμο

συστήματος της καταστολής και της απονομηματοδότησης των κοινωνικών αγώνων και θα αποδομεί τη ρητορεία της κυριαρχίας για τάξη και ασφάλεια, ανακαλύπτοντας νέα και **διευρύνοντας και οξύνοντας τα υπάρχοντα πεδία ανοικτών κοινωνικών συγκρούσεων**.

είναι αυτό που μπορεί να δώσει δυναμική για την συνέχιση του αγώνα. Παρά την διαφορετικότητα κάθε μεμονωμένης περίπτωσης διωκόμενου, η αλληλεγγύη πρέπει να είναι αδιαπραγμάτευτη για όλους/ες όσους τις ημέρες του Δεκέμβρη αμφισβήτησαν το πολιτικό και πολιτισμικό σύστημα, επιτέθηκαν στους θεσμούς και στις αξίες του τόσο σε ιδεολογικό όσο και σε πρακτικό επίπεδο, συνειδητά ή «ασυνείδητα», αυτούς που πήραν πίσω λίγα από την κλεμμένη τους ζωή, «πλιατσικολόγησαν» τον κόσμο του εμπορεύματος και τώρα βρίσκονται εγκλωβισμένοι στη μέγγενη των κρατικών μηχανισμών. Μια δυναμική αλληλεγγύη για τους διωκόμενους του Δεκέμβρη, μια αλληλεγγύη στο δρόμο, η οποία έχει μέχρι στιγμής δεχθεί άγρια καταστολή με προφανείς σκοπούς την τρομοκράτηση και την επιτάχυνση της επιστροφής στην κανονικότητα, είναι αυτή που μπορεί να αποκρούσει την κρατική αντιπίθεση και να απαντήσει πολιτικά στον ιδεολογικό πόλεμο των ΜΜΕ όσο και όλων των θεσμικών φορέων.

Δεκάδες είναι οι μέχρι τώρα κινήσεις και δράσεις αλληλεγγύης που έχουν πραγματοποιηθεί τόσο την ελληνική επικράτεια όσο και στο εξωτερικό.

Κάθε μας πράξη πρέπει να ενδυναμώνει και να οπλίζει την αλληλεγγύη...

στάχτη το παραμύθι

στιγματίσουν και να απονομηματοδοτήσουν τα υποκείμενα των γεγονότων.

Το δόγμα της **μηδενικής ανοχής** απέναντι στα εξεγερμένα κομμάτια της κοινωνίας, δεν αποτέλεσε σημειαίο κατασταλτικό παροξυσμό, «ένα μεμονωμένο περιστατικό», μια ασυνέχεια, ένα «κακό πρόσωπο της δημοκρατίας» αλλά το απόσταγμα της πολιτικής που εφαρμόζεται τα τελευταία χρόνια, με το «κράτος ασφάλειας» και την καθολικοποίηση του ελέγχου να αποτελούν την πιο καθημερινή πραγματικότητα. Το ελληνικό

ένα (ελάχιστο) χρονικό κινήσεων αλληλεγγύης στους διωκόμενους της εξέγερσης του Δεκέμβρη

24/12/2008 Πορεία από το Μοναστηράκι μέσω της Ερμού με συμμετοχή περίπου 1000 ατόμων

31/12/2008 Συγκεντρώσεις έξω από φυλακές όλης της χώρας (Κορυδαλλός, Αλικαρνασός, Άγιος Στέφανος) λίγο πριν την αλλαγή του χρόνου. Στον κορυδαλλό συγκεντρώνονται περισσότερα από 700 άτομα με συνθήματα και καπνογόνα "αλλάζουν τον χρόνο" μαζί με τους κρατούμενους και τις κρατούμενες όπου από τα παράθυρά τους κι αυτοί-ες φωνάζουν συνθήματα και βάζουν φωτιά σε ρούχα και χαρτιά.

17/1/2009 Πανελλαδική πορεία αναρχικών αντιεξουσιαστών στη Λάρισα ενάντια στον αντιπρομοκρατικό νόμο με συμμετοχή περισσότερων από 1500 ατόμων. Χρώματα και πέτρες πετάχτηκαν στο δικαστικό μέγαρο της πόλης και στους μπάτσους φρουρούς του.

24/1/2009 Πανελλαδική ημέρα αλληλεγγύης με συγκεντρώσεις και πορείες ανά πόλη σε όλη τη χώρα (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Κέρκυρα, Νάξος, Χανιά, Ρέθυμνο, Ηράκλειο, Πτολεμαΐδα, Χαλκίδα, Βόλο, Μυτιλήνη, Πάτρα). Στην Αθήνα συγκεντρώνονται περίπου 3000 άτομα σε μια πορεία με πάθος. Στα προπύλαια και ενώ η πορεία τελείωνε, χτυπιέται από τσιπολυάριθμες διμοιρίες των ΜΑΤ με γκλομπ και δακρυγόνα, οι διαδηλωτές απαντούν και παραμένουν στο δρόμο.

30/1/2009 Συναυλία οικονομικής ενίσχυσης στο ΕΜΠ.

31/1/2009 Συναυλία οικονομικής ενίσχυσης στο πρώην εργοστάσιο της Columbia

6-7-8/2/2009 Τριήμερο εκδηλώσεων αλληλεγγύης από την ανοικτή λαϊκή συνέλευση Αγίου Δημητρίου, τους κατοίκους Καισαριανής - Βύρωνα - Παγκρατίου, την ανοικτή συνέλευση Χαλανδρίου και γύρω περιοχών, την πρωτοβουλία από την Νέα Σμύρνη και την ανοικτή συνέλευση κατοίκων Νέας Φιλαδέλφειας

7/2/2009 Πορεία από τον Άγιο Αντώνιο στις γειτονιές του Περιστερίου

Επίσης έχουν διεξαχθεί δεκάδες μικροφωνικές-συγκεντρώσεις αλληλεγγύης και αντιπληροφόρησης καθώς και εκδηλώσεις οικονομικής ενίσχυσης σε διάφορες πόλεις της χώρας

...και όλα συνεχίζονται...

κείμενο από φυλακές κορυδαλλού

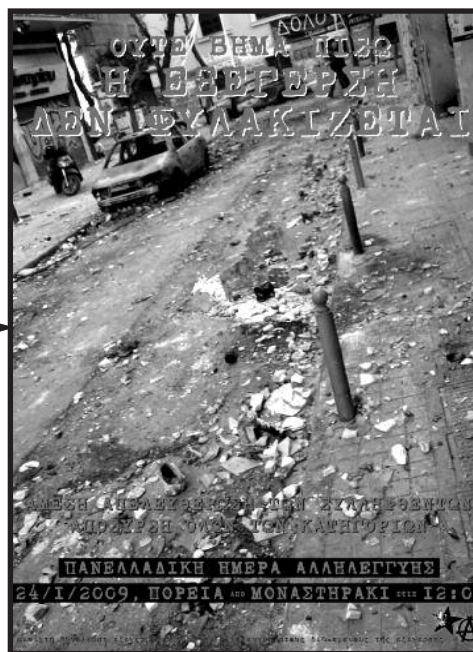
Για άλλη μια φορά το κράτος διαφθοράς και αсуδοσίας, βλέποντας τις καρέκλες του να τρίζουν και την οργή του κόσμου να ξεχειλίζει με αφορμή την δολοφονία του Αλέξη και πολλές ακόμα αιτίες, με συνοπτικές προαποφασισμένες διαδικασίες και ψευδείς καταθέσεις μπάτσων, προφυλάκισε κόσμο με καριμπόν κατηγορίες προσπαθώντας να καταστείλει την λαϊκή οργή. Για να αναφέρουμε ένα ενδεικτικό παράδειγμα αυτής της κατάστασης, μετά τον ανακριτή και πριν ανακοινωθεί η απόφαση προφυλάκισης ακούσαμε στο διάδρομο τους μπάτσους να λένε "Φέρτε τη κλούβα να τους πάρουμε γρήγορα". Προφανώς η πολιτική απόφαση της προφυλάκισης είχε ήδη παρθεί πολύ νωρίτερα.

Εκτός από την καταστολή χρησιμοποιήθηκαν και τα Μ.Μ.Ε. για να στρέψουν την κοινή γνώμη εναντίον κάθε μορφής αγώνα, πόσο μάλλον ενός τέτοιου αγώνα που πήρε διαστάσεις εξέγερσης.

Εμείς οι κρατούμενοι στο κατ'ευφημισμό "σωφρονιστικό κατάστημα" Κορυδαλλού νιώθουμε την ανάγκη να εκφράσουμε ότι μπορεί τα κορμιά μας να είναι φυλακισμένα αλλά ο νους και η ψυχή μας είναι στον αγώνα που συνεχίζεται έξω.

Αποστόλης Κυριακόπουλος και άλλοι προφυλακισμένοι για τα εξεγερσιακά γεγονότα του Δεκέμβρη
Α' Πτέρυγα Κορυδαλλού

24 Δεκέμβρη 2008

οι αφίσες της πορείας

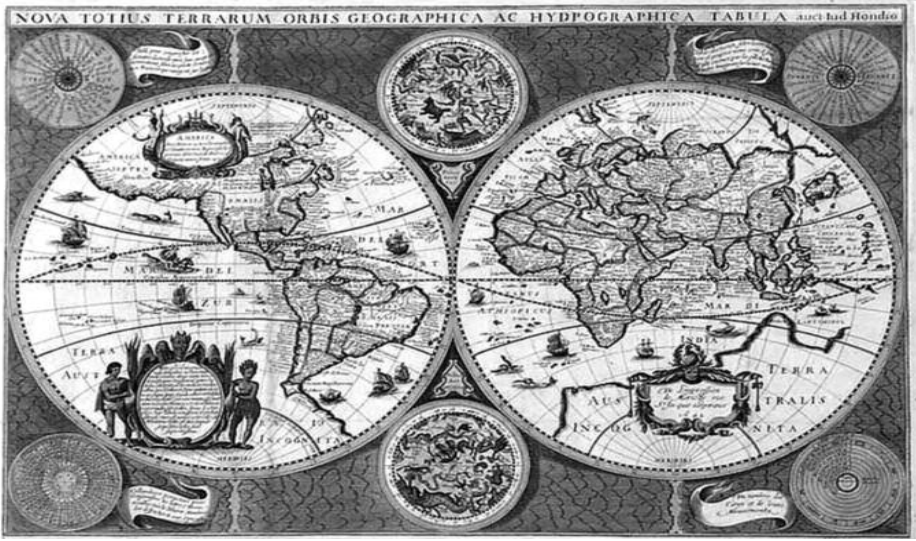

ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΑΝΑ ΠΟΛΗ:

ΑΘΗΝΑ: 111 Συλλήψεις συνολικά.
ΒΟΛΟΣ: 6 Συλλήψεις
ΖΑΚΥΝΘΟΣ: 6 Συλλήψεις
ΗΡΑΚΛΕΙΟ: 22 Συλλήψεις
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 22 Συλλήψεις
ΙΩΑΝΝΙΝΑ: 3 Συλλήψεις
ΚΑΒΑΛΑ: 2 Συλλήψεις
ΚΑΣΤΟΡΙΑ: 1 Σύλληψη ανηλίκου
ΚΟΖΑΝΗ: 34 Συλλήψεις (οι 3 ήταν αρχικά προφυλακισμένοι: Ζιάμπρας, Παπαδημητρίου, Μάρκου. Τελικά οι 2 προφυλακισμένοι αφέθηκαν ελεύθεροι με εγγυήσεις και μόνο ένας παραμένει στις φυλακές Γρεβενών).
ΛΑΡΙΣΑ: 25 Συλλήψεις (οι 19 διώκονται με τον αντιπρομοκρατικό νόμο, οι 17 από τους 25 συλληφθέντες είναι μαθητές οι 4 από τους συλληφθέντες είναι ενήλικες προφυλακισμένοι στον Κορυδαλλό και στην Αυλώνα).
ΠΑΤΡΑ: 9 Συλλήψεις
ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΑ: 11 Συλλήψεις
ΡΕΘΥΜΝΟ: 1 Σύλληψη
ΡΟΔΟΣ: 18 Συλλήψεις
ΤΡΙΚΑΛΑ: 7 Συλλήψεις
ΧΑΝΙΑ: 6 Συλλήψεις

περισσότερη και διαρκής ενημέρωση για τους διωκόμενους και τους φυλακισμένους του Δεκέμβρη

<http://kratoumenoiieksegersis.blogspot.com>

days of RIOT solidarity

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

ΓΕΡΜΑΝΙΑ Επιθέσεις σε ελληνικές πρεσβείες στη Γερμανία/ **Βερολίνο**: Συγκεντρώσεις αλληλεγγύης/ Επίθεση σε τράπεζες /Κατάληψη Προξενείου **Düsseldorf** / δύο πορείες στην **Φρανκφούρτη** / **Muenster** Συγκέντρωση αλληλεγγύης / Πορείες σε **Αμβούργο, Κολωνία**/ Αυθόρμητη πορεία αλληλεγγύης έξω από το Δημαρχείο της **Βόννης**
ΚΡΟΑΤΙΑ Επίθεση στην πρεσβεία
ΑΓΓΛΙΑ Συγκέντρωση-κατάληψη στην ελληνική πρεσβεία/ Μπλοκάρισμα της Ολυμπιακής **Λονδίνο** (11/12) /συγκέντρωση στο **Leeds** και στο **Μπέρμιγχαμ** / Επίθεση σε αστυνομικό τμήμα στο **Μπρίστολ**
ΓΑΛΛΙΑ **Παρίσι**: Πορεία-συγκέντρωση στο ελληνικό προξενείο / Πορεία αλληλεγγύης έξω από την Πρεσβεία/ Συγκρούσεις / Συλλήψεις Εκδήλωση-ενημέρωση από τους συλληφθέντες/συγκέντρωση στο **Γρενόμπλ** / Συγκέντρωσεις αλληλεγγύης σε Τουλούζη,Μπορντό, Μονπελιε
ΚΥΠΡΟΣ Συγκεντρώσεις & συλλήψεις
ΗΠΑ **Νέα Υόρκη** Κατάληψη πανεπιστημίου/ Συγκέντρωση στην πρεσβεία / Αφίσα από **Σαν Φρανσίσκο** - Συγκέντρωση / Συγκέντρωση στην **Ολύμπια** / Επίθεση σε τράπεζες στη **Σάντα Κρουζ** / Συγκεντρώσεις σε Μιλγουόκι και Πιτσμπουργκ
ΔΑΝΙΑ Πορεία & συγκρούσεις έξω από το Ελ. Προξενείο / 62 συλλήψεις σε πορεία αλληλεγγύης
ΣΟΥΗΔΙΑ Πορεία διαμαρτυρίας έξω από την Πρεσβεία στη **Στοκκόλμη** / Συγκέντρωση στο **Μάλμε**

ΕΛΒΕΤΙΑ **Βέρνη** Πορεία στην πρεσβεία/ **Γενεύη** Επίθεση στο προξενείο /Πορεία στη **Ζυρίχη**
ΙΤΑΛΙΑ Συγκέντρωσεις σε **Ρώμη, Μπολόνια, Βενετία, Περούτζια** /Δύο πορείες αλληλεγγύης πορεία στη **Φλωρεντία**/ Κατάληψη προξενείου στο **Τορίνο**
ΒΕΛΓΙΟ **Βρυξέλες** και **Γκενκ** Πορείες αλληλεγγύης
ΤΟΥΡΚΙΑ **Ινσταμπούλ** πορεία και επεισόδια έξω από το προξενείο/ Πορεία στη Σμύρνη
ΠΟΛΩΝΙΑ Δράσεις αλληλεγγύης/ Πικετοφορία έξω από την πρεσβεία
ΙΣΠΑΝΙΑ Πορείες και συλλήψεις σε **Μαδρίτη, Βαρκελώνη, Μπούργος, Τολέδο, Σεβίλλη, Βαλένθια**
ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΒΑΣΚΩΝ Πορείες σε **Γρανάδα,Τολέδο, Βιτόρια**
ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ Επίθεση στην πρεσβεία στην Μελβούρνη
ΙΡΛΑΝΔΙΑ Πορεία στο **Δουβλίνο**
ΜΕΞΙΚΟ Έκρηξη στο **Μέξικο Σίτυ** σε κτίριο της αστυνομίας σε ένδειξη αλληλεγγύης/ Πορεία στην **Οακάκα**
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ: Συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από την πρεσβεία στην **Σόφια**
ΟΛΛΑΝΔΙΑ Πορεία αλληλεγγύης έξω από το Προξενείο στη **Χάγη**/ Συγκέντρωση-πορεία σε τοπικό ΑΤ/ Πορεία αλληλεγγύης στο **Άμστερνταμ**/ Συγκέντρωση στα γραφεία του ΕΟΤ
ΣΛΟΒΕΝΙΑ Συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από την πρεσβεία στην **Μπρατισλάβα**

ΣΚΩΤΙΑ: Πορεία αλληλεγγύης στο **Εδιμβούργο**
ΡΟΥΜΑΝΙΑ Συγκέντρωση έξω από το προξενείο στο **Βουκουρέστι**
ΝΕΑ ΖΗΛΑΝΔΙΑ Συγκέντρωση στην πρεσβεία
ΡΩΣΙΑ Επίθεση στην πρεσβεία
ΑΥΣΤΡΙΑ Πορεία στην πρεσβεία στην Βιέννη
ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ Πορεία στο προξενείο στο **Ελσίνκι**
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ Πορεία στην πρεσβεία στο **Μπουένος Αϊρες**
ΓΥΡΟΜ: Συγκέντρωση στο Γραφείο Συνδέσμου και στην πρεσβεία στα **Σκόπια**
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ: Πορεία στη **Λισαβώνα**
ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟ: Συγκέντρωση στην πρεσβεία
ΚΑΝΑΔΑΣ: Συγκέντρωση στο **Μόντρεαλ** κατά της αστυνομικής βίας/ Πορεία στο **Βανκούβερ**
ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΗ Επίθεση στην πρεσβεία στο **Μοντεβιδέο**
ΝΟΤΙΑ ΚΟΡΕΑ Συγκέντρωση στην πρεσβεία της **Σεούλ**
ΑΙΓΥΠΤΟΣ Εκδήλωση αλληλεγγύης στο **Κάιρο**
ΒΟΣΝΙΑ Συγκέντρωση στην πρεσβεία στο Σεράγεβο

για την υπόθεση της φυλάκισης του ηλία νικολάου

Στις 13/01/2009 πραγματοποιείται εμπρησμός των γραφείων της δημοτικής αστυνομίας, στον Εύοσμο, στην Θεσσαλονίκη. Λίγη ώρα αργότερα και σε απόσταση απο το σημείο συλλαμβάνεται ο αναρχικός Ηλίας Νικολάου. Ο

ίδιος έχει στο παρελθόν εχει ξαναβρεθεί στο στόχαστρο των μηχανισμών καταστολής (κατηγορούμενος με τον τρομονόμο για εμπρησμούς κρατικών οχημάτων). Ακολουθεί ένα απόσπασμα από κείμενο του:

Το παιχνίδι εις βάρος μου συνεχίζεται... εισαγγελείς , ένστολοι μισθοφόροι δολοφόνοι, έστησαν στην πλάτη μου το πιο βολικό παιχνίδι. Βρισκόμενος σε μια περιοχή όπου σημειώθηκε εμπρησμός , αυτόματα αυτό μετατράπηκε σε επ’ αυτοφώρω σύλληψη. Με μόνο στοιχείο την παρουσία μου εκεί γύρω και με μοναδική μου ενοχή ότι ανήκω στον αναρχικό-επαναστατικό χώρο...Εγώ απ’ τη πλευρά μου , ως αιχμάλωτος του κοινωνικού πολέμου , κάνω το δικό μου σινιάλο, αυτό της αξιοπρέπειας και της αδιαλλαξίας. Στέλνω και εγώ με τη σειρά μου την αλληλεγγύη μου σε όλους τους

συλληφθέντες της εξέγερσης και χαιρετίζω όλες τις κινήσεις αλληλεγγύης που γίνονται ως προς το πρόσωπο μου αλλά και προς όλους τους υπόλοιπους φυλακισμένους της δημοκρατίας . Όσο ενώνουμε τις φωνές και τις πράξεις μας, τόσο πιο σταθερά βαδίζουμε στο δρόμο για την ελευθερία και όλο και πιο πολύ διαρρηγνύονται οι τοίχοι και τα κάγκελα που μας χωρίζουν .
Ηλίας Νικολάου
Φυλακές Άμφισσας
14/02/09

για τον δικό μας δεκέμβρη

Η δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, το βράδυ της 6ης Δεκέμβρη από αστυνομικά πυρά, ήταν ο καταλύτης ώστε ένα τεράστιο, μη διαχειρίσιμο φορτίο συσσωρευμένης έντασης και οργής να κάνει ορμητικά την παρουσία του τις μέρες του Δεκέμβρη, για να θυμίσει ότι τα κοινωνικά αντανάκλαστα είναι ζωντανά, ότι δεν υπάρχουν ουτοπίες, ότι όλα είναι δυνατά...

Από το ίδιο βράδυ, σε δεκάδες περιοχές της χώρας, χιλιάδες άνθρωποι συναντήθηκαν με έναν πρωτόγνωρο συντονισμό, γνωρίζοντας τι ακριβώς έπρεπε να γίνει. Και ένας ατέλειωτος χορός από πυρπολημένες τράπεζες, αστυνομικά τμήματα, αλυσίδες καταστημάτων, κάμερες, αντιπροσωπείες αυτοκινήτων, ξέσπασε στροβιλίζοντας, σε έναν άγριο ρυθμό αναίρεσης αναστολών και φόβων, τις φλόγες που φωταγώγησαν εκείνη τη νύχτα όπως της άρμوزه.

Η εξέγερση είναι γεγονός. Όλα συνηγορούν υπέρ αυτού. Από τη γεωγραφική εμβέλεια των συγκρούσεων -Αθήνα, Πάτρα, Θεσσαλονίκη, Λάρισα, Αγρίνιο, Κρήτη, Κοζάνη, Πτολεμαΐδα, Γιάννενα, Ρόδος και ένα σωρό άλλες περιοχές- μέχρι τη χρονική διάρκειά τους -υπήρξαν αμείωτες για περισσότερες από δύο εβδομάδες. Και ήταν κοινωνική εξέγερση, αφού τις μέρες του Δεκέμβρη συναντήθηκαν στο δρόμο πολλά και ευδιάκριτα μεταξύ τους κοινωνικά υποκείμενα. Οι μαθητές και οι μαθήτριες, που πέρα από το συναισθηματικό κομμάτι για το θάνατο ενός από αυτούς, κατέλαβαν τα σχολεία τους και κατέβηκαν στο δρόμο να διαδηλώσουν την οργή τους και να επιτεθούν, για την πίεση και τους ατέλειωτους καταναγκασμούς της σχολικής και όχι μόνο καθημερινότητάς τους. Οι μετανάστες-

ριες, που για πρώτη φορά είχαν τέτοια ενεργό συμμετοχή στα γεγονότα, έκαναν αισθητή την παρουσία τους, όχι πια ως σώματα για εκμετάλλευση και εξευτελισμό, αλλά ως άνθρωποι που μη έχοντας τίποτα, οικειοποιούνται όσα τους ανήκουν -πλιάτσικο ονομάστηκε από τους τηλεθιασώτες- αλλά και συμμετέχοντας στις συγκρούσεις. Αναρχικοί-ές/αντεξουσιαστές-ριες από κάθε γωνιά της χώρας. Άνθρωποι της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, που ξέφυγαν για λίγο από τις κομματικές τους γραμμές, αλλά και μη πολιτικοποιημένοι, εργαζόμενοι-ες. Όλοι αυτοί συναντήθηκαν, στο δρόμο και τις καταλήψεις, ως εξεγερμένοι, ταυτότητα που διαπέρασε τις ταξικές, έμφυλες, εθνοτικές τους διαφοροποιήσεις. Αυτό που τους συνέχει ήταν η οργή για την ολοένα και εντεινόμενη απαξίωση της ζωής τους. Ο αγώνας τους δεν περιοριζόταν σε αιτήματα και γι' αυτό δεν μπόρεσε να χειραγωγηθεί και να κατασταλεί από κόμματα και μ.μ.ε.

Η δολοφονία του Αλέξη δεν ήταν παρά η αιχμηρότερη μορφή έκφρασης του καθεστώτος της καταστολής και της αστυνομοκρατίας. Οι κάμερες παρακολούθησης, τα μπλόκα για "μικροπαραβατικούς", οι πάνοπλοι "οξύθυμοι" μπάτσοι που περιφέρονται στις γειτονίες, οι εξακριβώσεις, έχοντας την πλήρη ενθάρρυνση από θεσμικούς παράγοντες και media, είναι μέρος της πολιτικής που εφαρμόζεται, τα τελευταία χρόνια πιο εντατικά, για την επιβολή "της τάξης και ασφάλειας", καθεστώ με το οποίο έχει έρθει "αντιμέτωπο" ένα πολύ μεγάλο κομμάτι

του πληθυσμού. Το αντιιμπεριαλιστικό συναίσθημα της εξέγερσης του Δεκέμβρη, δεν εδράζεται μόνο στη δολοφονία του Αλέξη, αλλά συμπυκνώνει όλο το μίσος

για τις ταπεινώσεις και εξευτελισμούς από μπάτσους, όλη την οργή για τις δεκάδες "τυχαίες" εκπυρσοκροτήσεις, τα βασανιστήρια μεταναστών και τους "ανεξήγητους" θανάτους σε αστυνομικά τμήματα και φυλακές, την καταστολή των γκλόμπ και δακρυγόνων σε κάθε κοινωνικό κομμάτι που βγαίνει στο δρόμο. Και δημιουργήσε ρωγμές απονομιμοποίησης του καθεστώτος που επιχειρεί να κανονικοποιήσει την καταστολή και τον έλεγχο της ζωής μας.

Γυρίζοντας λίγο πίσω από την 6η Δεκέμβρη, ίσως μπορούμε να διακρίνουμε κάποιους από τους λόγους της γενικευμένης κοινωνικής δυσάρεσκειας. Με τον καπιταλισμό σε βαθιά οικονομική κρίση και τις κοινωνικές ανισότητες να διευρύνονται, τα καμένα δάση της Πάρνηθας, το σκάνδαλο των ομολόγων, το Βατοπέδιο και την αποκάλυψη της διαφθοράς διάφορων πολιτικών προσώπων, το υπάρχον πολιτικό σύστημα δεν μπορεί να παρέχει πειστικές υποσχέσεις, ακόμα και στα λιγότερο φιλόποτα μυαλά. Και για έναν άλλο λόγο: είναι εμφανέστατη πλέον η όξυνση της φτώχειας. Το 2006, τα δάνεια που ήταν αδύνατο να πληρωθούν έφτασαν τα 7 εκατομμύρια. Οι άνθρωποι που βρίσκονται κάτω από το όριο της φτώχειας υπολογίζονται σε 2-3 εκατομμύρια. Όσο για το ποσοστό της ανεργίας (αν και επίπλαστο, αφού οι δείκτες μειώνονται με τις προσλήψεις εποχικών, προγράμματα stage, ημιαπασχόληση), αυτό αυξάνει με τις μαζικές απολύσεις σε όλες τις περιοχές της χώρας. Στο εκρηκτικό σκηνικό, έρ-

χεται να προστεθεί και η εντατική προσπάθεια από τους κυρίαρχους θεσμούς για διαμόρφωση συντηρητικών αντανάκλαστικών στο πεδίο των κοινωνικών σχέσεων, με τις κανονιστικές νόρμες να προκαλούν ασφυξία και περιθωριοποίηση σε όλο και μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια και ιδιαίτερα στους νέους. Κάπως έτσι γίνεται κατανοητό, γιατί κατέβηκε τόσο κόσμος στο δρόμο και γιατί υπήρχε αυτή η διευρυμένη κοινωνική αποδοχή των συγκρούσεων. Παράλληλα, αυτές ακριβώς οι συνθήκες είναι που διαμόρφωσαν ένα σκληρό κοινωνικής πόλωσης κατά τη διάρκεια της εξέγερσης, ωθώντας τον καθένα και την καθεμία να μετακινηθεί προς μια πιο ξεκάθαρη θέση απέναντι στα γεγονότα. Και υπήρξαν άνθρωποι που χειροκρότησαν, φυγάδευσαν τους εξεγερμένους, που έφεραν στους καταληψίες τρόφιμα και βενζίνη, που κατέβηκαν για πρώτη φορά επιθετικά στο δρόμο. Και στον αντίποδα αυτού, η περίπτωση της Πάτρας, με τους παρακρατικούς που επιτέθηκαν μαζί με τα ΜΑΤ στους εξεγερμένους, του θεσμικού ακροδεξιού κυκλώματος της Λάρισας, που διώκει τους συλληφθέντες με τον αντιτρομοκρατικό νόμο, αλλά κι αυτούς τους "φιλήσυχους" πολίτες που συντάχθηκαν με το "νόμο και την τάξη", είναι ενδεικτικά παραδείγματα της πόλωσης που προέκυψε και τελικά της δύναμης της εξέγερσης να αποκαλύπτει κοινωνικές δυναμικές.

Θα σταθούμε λίγο στη στάση των media και των καθεστωτικών παραγόντων, όσον αφορά στη διαχείριση της εξεγερτικής δράσης των μεταναστών. Όπως αναμενόταν, έσπευσαν να προσθέσουν στο προφίλ του μετανάστη-εγκληματία -που επί δεκαετίες τώρα χτίζουν- την ιδιότητα του πλιατσικολόγου, του ανθρώπου που λεηλατεί την ιδιοκτησία που "με αίμα και κόπο" κέρδισαν "φτωχοί" πολυκαταστηματαρχές, επιχειρώντας έτσι την απονοματοδότηση των απαλλοτριώσεων. Αυτό όμως που πραγματικά τους τρόμαξε, δεν ήταν η "κλοπή" από μόνη της. Ήταν η ευρύτητα της συμμετοχής στη διάρρηξη της ιδιοκτησίας και η επαπειλούμενη κοινωνική αποδοχή της. Ποτέ ξανά ο "σεβαστός"

θεσμός της ιδιοκτησίας -πυλώνας του καπιταλισμού και της δημοκρατίας- δεν απειλήθηκε με τέτοιο τρόπο. Αυτό βέβαια που σκόπιμα δεν έλεγαν, ήταν ότι στις απαλλοτριώσεις συμμετείχαν και ντόπιοι, απόκληροι όπως κι οι μετανάστες, αλλά και άλλοι που συμμετείχαν για τη χαρά της καταστροφής και απαξίωσης του "αστραφτερού κόσμου" των εμπορευμάτων και κάθε του συνδύλωσης.

Επίσης, ενδεικτική ήταν η στάση των media και του καθεστωτικού συρφετού όσον αφορά στους μαθητές. Επιχειρήθηκε να παθολογικοποιηθεί η εξέγερση των μαθητών, σαν να ήταν καμιά παιδική ασθένεια και όχι μια πραγματική κατάσταση οργής ενάντια στην καθημερινή τους ασφυξία.

Η επίκληση της δημοκρατίας και των "εχέγγυων" της -ισονομία, δικαιοσύνη, ασφάλεια- αποτελεί χρόνια τώρα εργαλείο των κυρίαρχων για απόσπαση κοινωνικής συναίνεσης και εφησυχασμού. Ουσιαστικά, έχει επιβληθεί από τους κυρίαρχους θεσμούς ως το ιδεατό σύστημα οργάνωσης, στον αντίποδα του ολοκληρωτισμού. Έτσι, η οποιαδήποτε πολιτική, κοινωνική και οικονομική κρίση, προβάλλεται απλά ως "έλλειμμα της δημοκρατίας" που πρέπει να υπερκαλυφθεί. Αυτό όμως που συνέβη τις μέρες του Δεκέμβρη ήταν μια έμπρακτη αμφισβήτηση ακριβώς αυτής της κυρίαρχης κατασκευής. Τα εκατοντάδες πυρπολημένα εμπορικά καταστήματα, οι τράπεζες και τα κρατικά σύμβολα, το ομόφωνο αντιμπατιστικό μένος, οι εκατοντάδες κατεστραμμένες κάμερες επιτήρησης, αλλά και οι δεκάδες καταλήψεις δημόσιων χώρων (όπως Α.Σ.Ο.Ε.Ε., Πολυτεχνείο, Νομική, Γ.Σ.Ε.Ε.) που λειτούργησαν αυτοοργανωμένα, αντιεταρχικά, αδιαμεσολάβητα και αντιεμπορευματικά, υποδεικνύουν ότι περισσότερο από ποτέ απειλήθηκε η ίδια η δημοκρατία ως τρόπος πολιτικής και κοινωνικής οργάνωσης. Και αυτό ήταν που τρόμαξε περισσότερο την κυριαρχία, αυτή η έλλειψη πίστης στα "δημοκρατικά ιδεώδη": την ιδιοκτησία, το εμπόριο, την καταστολή. Γι' αυτό και συντονισμένα, τα τηλε-τοιράκια του καθεστώτος, έπαψαν

απότομα να προβάλλουν τα όσα ακόμα και σήμερα συμβαίνουν, όπως κινήσεις για την αγωνίστρια Κούνεβα, κατάληψη του Η.Σ.Α.Π., της Ε.Σ.Η.Ε.Α., της Λυρικής κ.α. Ήθελαν να περιορίσουν όσο γίνεται τη διασπορά ακριβώς αυτής της αμφισβήτησης. Αλλά σε συνάφεια με αυτό, το Δεκέμβρη αναδείχτηκε κι ένα άλλο σημείο. Όταν η εξέγερση γενικεύτηκε, η πολιτική διαχείριση σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να την περιορίσει, άφησε να διαρρεύσουν σενάρια περί κήρυξης της χώρας σε έκτακτη ανάγκη και απαγόρευση συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων, καταδεικνύοντας εύγλωττα τα όρια της δημοκρατίας, τη μικρή απόσταση που χωρίζει το εξιδανικευμένο δημοκρατικό σύστημα από τον ολοκληρωτισμό.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη, πέτυχε κάτι μοναδικό. Κατάφερε να ενεργοποιήσει ένα πολύ μεγάλο αριθμό κοινωνικών υποκειμένων στην κατεύθυνση της σύγκρουσης με το υπάρχον· να γίνει οικειοποίηση από τους εξεγερμένους του λόγου και των πρακτικών της κοινωνικής αντιβίας· να συλλογικοποιηθούν πολιτικές και κοινωνικές ταυτότητες στη βάση της αποδόμησης του κυρίαρχου πολιτισμού· να βιωθεί η ελευθερία στο χώρο και το χρόνο, να δοκιμαστεί η δημιουργία με τους όρους που κάθε φορά εμείς εφευρίσκουμε· να διαρρηχθεί το καθεστώς του ιδιωτικού και της εξατομίκευσης. Η "ομαλή ροή" της καθημερινότητας διατρήθηκε κι αυτό φάνηκε από το γεγονός ότι το "πολιτικό" τρύπωσε ακόμα και στις πιο απολίτικες στέγες. Όλοι ασχολήθηκαν με την εξέγερση, όλοι είχαν κάτι να πουν, να πάρουν θέση υπέρ ή κατά για ό,τι συνέβαινε. Ακόμα και η σύγχυση είχε μεγαλύτερη πολιτικότητα από ποτέ. Η διάρρηξη της κανονικότητας δημιούργησε βαθιές ρωγμές στον κυρίαρχο πολιτισμό και άνοιξε ένα ευρύ πεδίο δυνατοτήτων αποδόμησης του και διαμόρφωσης αυτού που εμείς θα επιλέξουμε. Μένει να το πραγματώσουμε.

ΣΥΝΤΟΜΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΚΟΝΤΑ ΣΑΣ!

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, μετά την εν ψυχρώ δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον μπάτσο Κορκονέα, είχε να αντιμετωπίσει εκτός από τη θηριώδη αστυνομική καταστολή (με τις δεκάδες συλλήψεις, τις εκατοντάδες προσαγωγές και τους ανάλογους ξυλοδαρμούς, τους τέσσερις συνολικά τόνους(!) χημικών που έπνιξαν την Αθήνα μόνο), και μια άλλη καταστολή πιθανότατα πιο επικίνδυνη και σίγουρα πιο ύπουλη, που στόχευε στο μυαλό. Πρωτεργάτες αυτής της προσπάθειας σπίλωσης και απονοματοδότησης της εξέγερσης ήταν τα μίντια στο σύνολό τους καθώς και τα κόμματα της καθεστωτικής κοινοβουλευτικής αριστεράς.

ο ρόλος των ΜΜΕ τις μέρες του δεκέμβρη

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά... Η αρχική έκπληξη και αμηχανία των δύο πρώτων ημερών της εξέγερσης στην κάλυψη των γεγονότων από τα κανάλια, έδωσε τη θέση της αμέσως μετά σε μια πρωτοφανή σε ένταση επιχείρηση εγκληματοποίησης και αποπολιτικοποίησης των εξεγερμένων, με την επιστράτευση των γνωστών φαιδρών και χιλιοειπωμένων κλισέ περί «πλιατσικολόγων», «κουκουλοφόρων», «ομάδων τυφλής βίας». Για άλλη μια φορά όταν το καθεστώς «τα χρειάστηκε» ο αστικός τύπος, έντυπος και ηλεκτρονικός ήταν εκεί για να συνδράμει το κράτος στην καταστολή που ακολούθησε τις επόμενες μέρες και που οδήγησε μέχρι και στην ενεργοποίηση του αντι-τρομοκρατικού νόμου για ανήλικους μαθητές στη Λάρισα! Τα γνωστά «παπαγαλάκια» της ασφάλειας τύπου Σόμπολου, Καρσιώτη, Παραhelas και σία, ανέλαβαν δράση. Σε συνεργασία με τους γνωστούς τηλεστάρ των ειδήσεων μετέδιδαν την εικόνα μιας Αθήνας διαλυμένης, που κάθε μικρό κατάστημα ήταν τουλάχιστον λεηλατημένο ή σπασμένο. Για όσους βέβαια ήταν εκείνες τις ημέρες στο δρόμο ακόμη και για να πάνε το πρωί στη δουλειά τους,

η εικόνα ήταν τελείως διαφορετική. Αυτό που αντίκριζαν ήταν η καταστροφή πολύ συγκεκριμένων καπιταλιστικών στόχων με προτίμηση φυσικά τις τράπεζες και μεγάλες επώνυμες φίρμες και πολυκαταστήματα. Ας μην τρέφουμε όμως αυταπάτες και για τους άλλους «μεροκαματιάρηδες» των λαμπερών καταστημάτων της ερμού και της σταδίου με τζίρο δεκάδων χιλιάδων ευρώ, που κλαίγονταν για τις λεηλατημένες τους βιτρίνες σαν μικρομπακάληδες σε λαϊκό προάσιο.

Ακόμη λοιπόν και οι όποιες λεηλασίες έγιναν από τους απόκληρους αυτού του πολιτισμού, δεν ήταν παρά μια μικρή απάντηση στις δεκαετίες πλιάτσικου από τον ελληνικό καπιταλισμό και τα αφεντικά.

Ψιλά γράμματα βέβαια για τους ρουφιάνους των καναλιών και ο αριθμός των εξεγερμένων που συγκρούονταν στους δρόμους. Σε μια γνωστή και από το παρελθόν επιχείρηση λάσπης και σκόπιμης πρόκλησης σύγχυσης εξακολουθούσαν να μεταδίδουν για «τριακόσιους ταραχοποιούς» στην Αθήνα, όταν λίγο αργότερα στο ίδιο δελτίο, σε άλλα ρεπορτάζ ανέφεραν ότι «χίλια άτομα συγκρούονται με την αστυνομία» στην Πάτρα ή τα Γιάννενα! Καμιά απάντηση βέβαια και για τους χιλιάδες των μαθητών που με κουκούλες η μη, επιτίθονταν με λύσσα στα αστυνομικά τμήματα των ελληνικών πόλεων! Πώς να ενταχθούν άραγε όλοι αυτοί οι νέοι στο στο γνωστό μιντιακό σχήμα των «τριακοσίων γνωστών-αγνωστών κουκουλοφόρων»;

Και όλα αυτά συνέβησαν τις πρώτες μέρες της εξέγερσης, γιατί τις επόμενες μέρες και σε πνεύμα απόλυτης σύμπτωσης, τα κανάλια αποφάσισαν να επαναφέρουν μια άλλη γνωστή συνταγή τους, να «θάψουν» δηλαδή ειδησιογραφικά τις δεκάδες πολύμορφες δράσεις, τις καταλήψεις χώρων, τις μαζικές πορείες αλληλεγγύης στους συλληφθέντες και γενικώς κάθε τι που θύμιζε ότι το πνεύμα της εξέγερσης ήταν ακόμη ζωντανό και δυνατό.

το τριήμερο ΚΚΕ σε γνωστό ρόλο

Χέρι χέρι όμως με τα μίντια δεν ήταν μόνο το φασιστικό κόμμα του Καρατσαφέρη αλλά σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος της χώρας με πρωτεργάτη το «τιμημένο» ΚΚΕ. Από τις πρώτες μέρες της εξέγερσης και από τον Περισσό άρχισαν να διοχετεύονται στο τύπο οι τόσο γνωστές και πάγιες θέσεις του κόμματος για «ελληνικά και

ξένα κέντρα που βρίσκονται πίσω από τα έκτροπα», εννοώντας προφανώς πως οι δεκάδες χιλιάδες των εξεγερμένων σ' όλη τη χώρα ήταν πληρωμένοι πράκτορες των αμερικάνων!!! Για όσους γνωρίζουν βέβαια ιστορία και για όσους μεγαλύτερους την έζησαν, το παραμύθι είναι γνωστό. Τα ίδια ακριβώς έλεγε το κκε ακόμη και για την εξέγερση του πολυτεχνείου το 1973. Και τότε οι πρώτοι καταληψίες εξεγερμένοι ήταν κατά το γνωστό έντυπο της κομματικής νεολαίας του «πανσπουδαστική», «πράκτορες της ΚΥΠ και του Ιωαννίνου»! Από τότε βέβαια έχουν περάσει πολλά χρόνια αλλά ο κατήφορος δεν έχει τελειωμό. Αρκεί να θυμίσουμε τα συγχαρίκια του πολύδωρα και του αρχηγού της ελληνικής αστυνομίας για τις διαδηλώσεις του κκε στις φοιτητικές κινητοποιήσεις του 2007. Συγχαρίκια που άκουσε και τώρα το κόμμα του ΛΑΟΥ από τον αδελφό και συνοδοιπόρο προφανώς Καρατσαφέρη και το ΛΑΟΣ, για την «σωστή και ευπρεπή στάση του κομμουνιστικού κόμματος» στα γεγονότα του Δεκέμβρη. Κάτι νομίζουμε ότι θα έλεγε ο «σύντροφος» Λένιν στους απογόνους του για «ότι πρέπει κανείς να ανησυχεί όταν δέχεται τα συγχαρητήρια των αντιπάλων(;) του». Αυτό όμως που ουσιαστικά εξηγεί το μένος του ΚΚΕ για τα γεγονότα, πέρα του ότι είναι μια παραδοσιακή μεταπολιτευτική δύναμη σταθερότητας για το σύστημα (κουβαλώντας την ηττοπάθεια, τη μιζέρια και την υποχώρηση σε κάθε του κίνηση), είναι πως οι κινήσεις των εξεγερμένων το προσπερνούσαν – και ουσιαστικά του επιτίθονταν- του αφαιρούσαν τον «πρωτοπόρο» του ρόλο.

Καθόλου περίεργο λοιπόν το ότι το ΚΚΕ δεν έκλεινε απλά το μάτι στην καταστολή, αλλά τη χτύπαγε στοργικά στην πλάτη αναπαράγοντας είτε συνομοσιολογίες είτε ακολουθώντας κατά γράμμα την ρητορεία περί κουκουλοφόρων.

Και βέβαια, πολύ γραφικά θα ήταν όλα αυτά τα «συνωμοσιολογικά», αν δεν είχαν αρχίσει να γίνονται επικίνδυνα και ξεκάθαρα εκθροικά για όλους τους εξεγερμένους, και μάλιστα με αριστερά άλλοθι.

και οι λοιπές δυνάμεις της ορατότητας

Μιλώντας βέβαια για αριστερά και άλλοθι δε θα μπορούσαμε να παραβλέψουμε και το ρόλο της άλλης αριστερής παραμέτρου του ελληνικού κοινοβουλίου, αυτή του ΣΥΡΙΖΑ. Ο συνασπισμός ξεκίνησε τουλάχιστον κατά τα λεγόμενά του «παρακολουθώντας» τις εξελίξεις. Στην πορεία των πρώτων ημερών και ενώ πλέον ήταν ξεκάθαρο ότι η εξέγερση δε μπορούσε να μπει σε καμιά νόρμα κανονικότητας (από όπου θα μπορούσε ο σύριζα να εισπράξει με τις γνωστές ρητορείες του την αντίστοιχη υπεραξία), το τροπάρι άλλαξε και μεταβλήθηκε σε λογικές αντικυβερνητικές και συνθηματολογίας του τύπου «κάτω η κυβέρνηση των δολοφόνων», και σε εκκλήσεις για «εκλογές εδώ και τώρα».

Είναι γνωστό όμως σε όλους (και η εμπειρία δεκαετιών το αποδεικνύει) πως αν οι εκλογές μπορούσαν πραγ-

ματικά να αλλάξουν τα πράγματα, θα ήταν παράνομες.

Το τροπάρι όμως άλλαξε και πάλι λίγες μέρες μετά, όταν μετά από μια πραγματικά συντονισμένη συνεργασία κυβέρνησης-λάος-κκε και με τη βοήθεια των καναλιών, ο συνασπισμός παρουσιάστηκε ως δήθεν συνοδοιπόρος των «κουκουλοφόρων», ως ο πολιτικός σχηματισμός που περιθάλλει και καιδεύει τα αυτιά των «γνωστών-αγνώστων». Το τι ακολούθησε είναι γνωστό. Ο συν βλέποντας προφανώς ότι η εκστρατεία αυτή (και άσχετα βέβαια με το γεγονός ότι δεν είχαν καμιά βάση αυτοί οι ισχυρισμοί) αποβαίνει εις βάρος του εκλογικά και ότι οι νοικοκυραίοι προτιμούν άλλα κομματικά μαγαζιά, έσπευσε να δηλώσει για άλλη μια φορά, την πίστη του στη νομιμότητα «αποκηρύσσοντας τη βία από όπου και αν προέρχεται», συμψηφίζοντας έτσι με τον πιο κυδαίο τρόπο την κρατική βία με την κοινωνική αντι-βία. Δεκάδες στελέχη του ξαμολήθηκαν στις τηλεοράσεις και τα ραδιόφωνα για να πείσουν την ελληνική κοινωνία, για κάτι που οι εξεγερμένοι γνώριζαν από την πρώτη κιόλας μέρα: το ότι δηλαδή ο συν δεν είχε και δε θα μπορούσε να έχει καμιά σχέση με λογικές συγκρουσιακές, που αφηφούν την αστική νομιμότητα, τις ιεραρχίες, τα κομματικά μαντριά και τις κεντρικές επιτροπές τους.

Δε θα πρέπει να μας διαφύγει και η προσέγγιση στα γεγονότα που επικείμενησε και η «άλλη αριστερά», αυτή που κινείται εκτός κοινοβουλίου. Είδαμε λοιπόν τα επιτελεία της «ευαίσθητης» αριστεράς να καμώνονται πως κατανοούν την εξέγερση την ίδια στιγμή που αφορίζαν την οργή των διαδηλωτών ως «πολιτικά αφελή και ανεργμάρη», αφού φυσικά η οργή αυτή δεν μπορούσε να υπακούσει στον δικό τους πολιτικό σχεδιασμό: την ακύρωση δηλαδή της διάχυτης κοινωνικής ανταρσίας των ημερών και την μετατροπή της σε μία άνευρη πολιτική διαμαρτυρία με μοναδικό πολιτικό στόχο την «πτώση της κυβέρνησης».

Το να μιλήσει κανείς για το τι τελικά ήταν ο Δεκέμβρης του 2008 είναι πιθανότατα πρόωρο και δε μπορεί να οδηγήσει σε ασφαλή συμπεράσματα. Σίγουρα όμως θα μπορούσε να μιλήσει κάποιος για το τι ΔΕΝ ήταν η εξέγερση του Δεκέμβρη. Δεν ήταν λοιπόν κόμματα, δεν ήταν υγιεινοί περίπατοι-πορείες, δεν ήταν επικλήσεις νομιμότητας, δεν ήταν οι «τριάκοσιοι γνωστοί άγνωστοι», δεν ήταν τα ρουφιανιλίκια στις αναλύσεις του οικονομία και του πρετεντέρη στο δελτίο της τρέμης.

Οι παρακαταθήκες της εξέγερσης αυτής είναι πολλές και σοβαρές. Η σωστή τους ανάγνωση και ανάλυση σίγουρα μπορούν να φωτίσουν και τις εξεγέρσεις του κοντινού μέλλοντός μας.

μηνύματα από τον δεκέμβρη

Τα παρακάτω είναι αποσπάσματα κειμένων που μοιράστηκαν τον δεκέμβρη στους δρόμους, σε δράσεις, πορείες, συγκρούσεις και σαμποτάζ. Η πολυμορφία των δράσεων, από τις εμπρηστικές επιθέσεις, τις απαλλοτριώσεις σουπερ μάρκετ και τη διανομή τους στους περαστικούς, οι καταλήψεις σε σχολές και κτίρια, τα μπλογκ τους ως αδιαμεσολάβητη ενημέρωση (<http://katalipsiasoe.blogspot.com>) <http://katalipsipolytexneiou.blogspot.com>

<http://gseefreezone.blogspot.com>), οι συγκρούσεις στο δρόμο, οι καταλήψεις ραδιοσταθμών, η συλλογική ζωή στις καταλήψεις, τα ζητήματα που ανοίγονταν στις συνειδήσεις όλων, οι καθημερινές συνελεύσεις, οι παρεμβάσεις στις γειτονιές και οι ανοικτές λαϊκές συνελεύσεις (πετράλωνα, μπραχάμι, νέα φιλαδέλφεια, χαλάνδρι, νέα σμυρνη, περισσότερι και αλλού) και τόσα άλλα συνθέτουν αυτό το όμορφο παζλ του φλογισμένου Δεκέμβρη. Αυτήν την παρα-

καταθήκη που κρατείται ακόμα ζωντανή: συνεχείς παρεμβάσεις και δράσεις σε γειτονιές, επιθέσεις, καταλήψεις (ΕΣΗΕΑ - <http://katalipsiesiea.blogspot.com> ΛυρικήΣκηνή- <http://apeleftheromenilyriki.blogspot.com>)....

Όλα μόλις τώρα άρχισαν...

.....Η εξέγερση, αυτός ο ύμνος στη μη κανονικότητα, είναι προϊόν της κανονικότητας, είναι η εκδίκηση για το 'δικό μας' σώμα που εξοντώθηκε, για το ίδιο μας το κοινωνικό σώμα. Η σφαίρα αυτή στράφηκε ενάντια στην κοινωνία όλη. Ήταν μια πληγή για κάθε αστό δημοκράτη που θέλει στο κράτος και τα όργανά του να καθρεφτίζεται η δική του ασφάλεια. Ήταν κήρυξη πολέμου του κράτους ενάντια στην κοινωνία. Το συμβόλαιο έσπασε, δεν υπάρχει συναίνεση. Η ηθική και πολιτική πράξη της αντίστασης έγινε δυνατή, κατανόητη, δίκαιη, ορατή από τη στιγμή που υπάγεται στα κριτήρια και τους όρους δικαίου της κυρίαρχης συμβολικής τάξης που συνέχει τον κοινωνικό ιστό....

.....Τίποτα δεν υπάρχει χωρίς το νόημα που του αποδίδεται. Οι στρατηγικές αντίστασης μπορεί να γίνουν στρατηγικές εξουσίας, το χάος θα επαναδομήσει τις σχέσεις εξουσίας, αν πολεμώντας τον κόσμο δεν πολεμούμε και τους εαυτούς που δημιουργήσαμε εντός του, μέσα στο πλέγμα ηθικοπολιτικών δεσμών στο οποίο πραγματώνεται ο εαυτός, αν επιτελούμε τον άνδρα τσαμπουκά, που τρελαίνεται και θαλώνει από το 'συναίσθημα', αν παγιωνόμαστε σε θέσεις που πυκνώνουν σε σημεία εξουσίας.....

Η (ΑΥΤΟ)ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΕΙΝΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Κορίσια στην εξέγερση

....Βρισκόμαστε στον δρόμο, ενάντια στην καταστολή και την αστυνομική βία, ενάντια στον καπιταλισμό και την κοινωνική εξαθλίωση. Μέσα στο κίνημα νεολογίας και εργαζομένων που ξεσηκώθηκε ενάντια στα εγκλήματα των μπάτσων, αναδεικνύουμε και την αθέατη πλευρά τους, μιλώντας για τα εγκλήματα ή κακουργήματα εναντίων γυναικών ντόπιων ή αλλοδαπών. Αγωνιζόμαστε κατά της γενικευμένης βίας κατά των γυναικών στηντριαρχική κοινωνία, και σήμερα ερχόμαστε να υπενθυμίσουμε την αναπαγωγή, τον πολλαπλασιασμό και τη θεσμοποίησή της από την αστυνομία. ΑΥΤΗ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΒΡΩΜΑΕΙ ΤΕΣΤΟΣΤΕΡΟΝΗ ΜΠΑΤΣΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

μωβ κουκούλες

.....Καταλήψεις από ΑΣΟΕΕ και ΓΣΕΕ εισέβαλλαν την Παρασκευή 19/12 στην εταιρεία δημοσκοπήσεων MRB και στο τηλεφωνικό κέντρο του ΟΤΕ 11888, διακόπτοντας για λίγο την παραγωγική διαδικασία και μοιράζοντας το παρακάτω κείμενο στους τηλεφωνητές/τριες που εργαζονται σε αυτές τις εταιρείες υπό καθεστώς προσωρινότητας και ελαστικότητας.....

.....ΜΗΝΥΜΑ ΧΩΡΙΣ ΧΡΕΩΣΗ

Είσαι τηλεφωνήτρια-της. Δουλειά σου είναι να απαντάς σε χιλιάδες τηλεφώνια για να δίνεις τις απαραίτητες πληροφορίες για την κίνηση των εμπορευμάτων στην μπρό-πολη (π.χ. 11888). Ή να παίρνεις εσύ συνεχώς τηλεφώνια για να κάνεις έρευνες αγοράς/δημοσκοπήσεις για να ξέρουν τα αφεντικά το προφίλ του καταναλωτή/πολίτη στον οποίον απευθύνονται. Ή στην χειρότερη να παίρνεις τηλεφώνια για να πείσεις ανθρώπους να αποτελέσουν τους επίδοξους καταναλωτές των άχρηστων εμπορευμάτων που αναγκάζεσαι να προωθείς. Κοινή συνθήκη σε όλες αυτές τις δουλειές ο έλεγχος της παραγωγής από την μηχανή, το κεφάλι που κουδουνίζει, ο νεκρός χρόνος και τα μάτια που τσούζουν μπροστά από μια οθόνη. Κοινή συνθήκη επίσης το ωρομίσθιο των 3,5 ευρώ την ώρα ή η δουλειά με το κομμάτι κι ο συνεπακόλουθος εκβιασμός για κάλυψη των ξέφρενων στανταρντ παραγωγής της εταιρείας, όπως και τα συνεπαγόμενα «κουτσά» ένσημα. Κοινώς, μια μίζερη και άχαρη (σκατο)δουλειά που γίνεται είτε για να βγει το καρτζιλίκι (για φοιτητές), είτε λόγω ανεργίας ή για δεύτερη δουλειά για τους «επαγγελματίες» επισφαλείς εργαζόμενους...

Πρόκειται για δουλειές στις οποίες απασχολούνται όλο και περισσότεροι/ες, από την στιγμή που οι θέσεις εργασίας που προσφέρουν τα αφεντικά είναι περιορισμένου βεληνεκούς. Μάλιστα αρχίζουμε να υποψιαζόμαστε ότι οι προτάσεις των «από πάνω» για 3 μέρες εργασίας την εβδομάδα έχουν ως σκοπό να στρέψουν τους/τις εργαζόμενους/ες σε τέτοιες ελαστικές σχέσεις εργασίας. Προφανώς όχι για να δουλεύουμε λιγότερο, αλλά για να δουλεύουμε σε παραπάνω από μια δουλειά και να επιβιώ-νουμε προσθέτοντας επιμέρους καρτζιλίκια.....

Αυτή την κοινωνική ανταρσία την βιώνουμε σαν μέρος της και όχι σαν νεκρός παρατηρητής της. Είμαστε εδώ για να συμβάλουμε σε αυτήν την ρήξη με την κανονικότητα. Ας κολλήσουμε το μικρόβιο της ανθρώπινης ζωότητας στον αποστειρωμένο χώρο. Ας δημιουργήσουμε έναν πραγματικά δημόσιο χώρο, ας γελάσουμε, ας συζητήσουμε, ας ζωγραφίσουμε. Ας αντισταθούμε στον έλεγχο και ας ταξιδέψουμε δωρεάν στην πόλη. Ας φέρουμε τα

ΑΣ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟ ΑΓΑΘΟ
απόσπασμα από το κείμενο που μοιραζόταν κατά τη διάρκεια των δράσεων σε σταθμούς ΗΣΑΠ και Μετρό (όπου και καταστρέ-φονταν τα κυρωτικά μηχανήματα και οι κάμερες παρακολούθη-σης)για την ελεύθερη και χωρίς αντίτιμο μετακίνηση

Η ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΟΥΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΟΥΤΕ ΑΠΟ ΠΟΥΘΕΝΑ!

Από το Σάββατο 20 Δεκέμβρη το βράδυ και μετά τις συγκρούσεις στο χώρο του Πολυτεχνείου (μία από τις δεκάδες μαζικές συγκρούσεις δια-δηλωτών και αστυνομίας που ακολούθησαν τη δολοφονία του 15χρο-νου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου), μια έντονη παραφιλολογία άρχισε να πλανάται πάνω από το χώρο της κατάληψης του ΕΜΠ.

Συνεχείς πληροφορίες για εισβολή της αστυνομίας στο χώρο του κατει-λημμένου Πολυτεχνείου, σε συνδυασμό με τις στρατηγικές κινήσεις των ΜΑΤ την ώρα των συγκρούσεων, προέλεαν το προφανές. Η αστυνομία σχεδιάζει να εφορμήσει στην κατάληψη. Παρακάμπτοντας την πρυτα-νεία, και προσφέροντας τη ``γη και το νερό`` του Πολυτεχνείου στην εισαγγελία, την αστυνομία και το υπουργείο εσωτερικών, διαμήνυσαν έμμεσα αλλά με σαφήνεια, με απειλές και εκβιασμούς, ότι μας μένουν ``λίγες ώρες``.

Τους απαντάμε ότι μας μένει όσος χρόνος αποφασίσει το εξεγερμένο κομμάτι της κοινωνίας που δεν δέχεται τηλεσίγραφα. Ότι όλους αυτούς που συμμετείχαν, συμμετέχουν και θα συνεχίσουν να το κάνουν σε εξε-γερτικές πρακτικές, καλά θα κάνουν να τους σέβονται και να τους φο-βούνται. Αυτούς ακριβώς, αυτές ακριβώς τις χιλιάδες των εξεγερμένων, των μαθητών, των εργατών, των ανέργων, των μεταναστών, των συν-τρόφων καλούμε σε διαρκή επαγρύπνηση στο χώρο του Πολυτεχνείου ενόψει της εξυφαινόμενης εισβολής.

κείμενο της συνέλευσης του κατειλημμένου Πολυτεχνείου

.....Αυτές οι μέρες είναι για την καθημερινή αστυνομική βία που έχει μείνει αναπάντητη, ατιμώρητη. Είναι για τον εξευτελισμό στα σύνορα, στα κέντρα αλλοδαπών που συνεχίζεται ακόμα. Είναι για τις κατάφωρες αποφάσεις των ελληνικών δικαστηρίων, τους μετανάστες και πρόσφυγες που είναι άδικοι στις φυλακές, τη δικαιοσύνη που μας στερήθηκε. Ακόμα και τώρα, στις μέρες και νύκτες του ξεσηκωμού, οι μετανάστες πληρώνουν βαρύ τίμημα με επιθέσεις ακροδεξιών και μπάτσων, με απελάσεις και ποινές φυλάκισης που τα δικαστήρια μοιράζουν με χριστιανική αγάπη σε εμάς τους άπι-στους....

...Αυτές οι μέρες είναι για την εκμετάλλευση που συνεχίζεται αμείωτη για 18 χρόνια. Είναι για τους αγώνες που δεν ξεκάσθηκαν στους κάμπους στο Βόλο, τα ολυμπιακά έργα, την Αμαλιάδα. Είναι για τον ιδρώτα και το αίμα των γονιών μας, για τη μαύρη εργασία, τα ατελείωτα ωράρια. Είναι για τα παράβολα, τα πρόστιμα, τα ένσημα που πληρώνουμε και δεν θα μας ανα-γνωριστούν ποτέ. Είναι για τα καρτιά που θα κυνηγάμε μια ζωή σαν να είναι λαχείο. Όλοι στους δρόμους, για την αλληλεγγύη και την αξιοπρέπεια. Δεν ξεχάσαμε, δεν ξεχνάμε, αυτές οι μέρες είναι και δικές σας. Για τον Λουάν, τον Τόνυ, τον Μοχάμεντ, τον Αλέξη....

Στέκι Αλβανών Μεταναστών

“Τα μαγαζιά τι φταΐνε;”

Οπωσδήποτε τα γεγονότα που ακολούθησαν την εν ψυχρώ δολοφονία του Α. Γρηγορόπουλου από την ένστολη ενσάρκωση του επιθεωρητή Κάλαχαν, όπως και η – ακόμα αδιανόητη – τραγική αφορμή τους, θα μείνουν για πάντα στη μνήμη μας. Ακόμα περισσότερο ελπίζουμε να αποτελέσουν σημείο αναφοράς στην ρότα των κοινωνικών αγώνων προς την όξυνση της αντιπαράθεσης με τα συμφέροντα της κυριαρχίας. Η εξέγερση του Δεκεμβρίου ανέδειξε έναν πλούτο δράσεων που μένει να εκτιμηθούν και να δοκιμασθούν εκ νέου και σε άλλα πεδία μάχης. Την ίδια στιγμή οι θεσμοί προσπάθησαν να σπείρουν τη σύγχυση, εκμεταλλευόμενοι κυρίως τη δυνατότητα τους να ελέγχουν, να παραλλάσσουν και εν τέλει να διαστρεβλώνουν τις εκπαιδευμένες πληροφορίες. Ένας από τους πολλούς τρόπους που επιστρατεύτηκαν ήταν η μετάδοση πλάνων «κακόμοιρων» καταστηματαρχών – με καταστήματα στο κέντρο της πόλης, την περιοχή με την πιο πλούσια εμπορική κίνηση – και την ταυτόχρονη έκθεση ερωτημάτων που μπορούν χοντροκομμένα να συνοψιστούν ως εξής: «... και καλά να την «πέφτουν» στην αστυνομία, τα μαγαζιά του κόσμου όμως τι φταΐνε;» Ας προσπαθήσουμε λοιπόν να ξεδιαλύνουμε ορισμένους μύθους που αναδείχθηκαν κατά την εξέγερση του Δεκεμβρίου επιχειρώντας να δώσουμε μια – από τις πολλές, μα πάρα πολλές – απάντηση σε αυτό το ερώτημα. Ας γίνει επιτέλους κατανοητό πως στο εμπορικό κέντρο της πόλης δεν υπάρχουν φτωχομάγαζα και πως οι προθήκες των καταστημάτων δεν είναι παρά το ορμητήριο ενός στρατού, όμορφου και τρομερού, που στοχεύει στην κατάληψη όλο και περισσότερου κοινωνικού χώρου.

Κάθε κοινωνικό ον δεν πουλάει πια μόνο την εργασιακή του δύναμη. Ζώντας στα πλαίσια ενός οικονομικοπολιτικού συστήματος που η επιβίωσή του προϋποθέτει την - σχεδόν παροξυσμική - κατανάλωση των παραγώγων του, υποβαλλόμενα καθημερινά στην επίδραση των επισημών που αναπύχθηκαν για να βοηθήσουν την ευδοκίμηση του (marketing, διαφήμιση, κτλ.). Απόρροια αυτής της επίδρασης είναι η απόσταση μεταξύ των κοινωνικών μονάδων να τείνει να καλυφθεί από εμπορεύματα, για τα οποία επιδιώκεται να αποτελέσουν τη μόνη γλώσσα έκφρασης επιθυμιών και συναισθημάτων. Παράλληλα καθένας και καθεμία υπόκεινται στην βία των θεσμών της κοινωνικοποίησης που επιζητούν την καλλιέργεια ενός και κατά το δυνατόν μοναδικού τρόπου πρόσληψης και κωδικοποίησης των ερεθισμάτων και ταυτόχρονα την κατάδειξη τρόπων αντίδρασης σε αυτά σύμφωνα με τα κυριαρχικά συμφέροντα. Έκθετοι στη ρητορεία των μηχανισμών αυτών καθένας και καθεμία «μαθαίνει» να θέλει να είναι σαν τους «άλλους», κομμάτι του φαντασιακά κατασκευασμένου κόσμου των «άλλων», και ταυτόχρονα να τραβάει το βλέμμα, να είναι επιθυμητός/ή, να ξεχωρίζει. **Καταναλώνει έτσι εμπορεύματα που φέρονται να έχουν τη μαγική ιδιότητα να εξασφαλίζουν την παρουσία στο κοινωνικό γίγνεσθαι ενώ ταυτόχρονα ικανοποιούν μια ψευδείς γραφή υποκειμενικότητας.** Χωρίς να το πολυκαταλάβουμε η ζωή μας αγοραιοποιείται και τα πάντα αναλύονται και αποφασίζονται υπό το πρίσμα του ενδεχόμενου οφέλους και με γνώμονα το ελάχιστο κόστος. Τα κοινωνικά υποκείμενα «μαθαίνουν» να πλασάρουν τον εαυτό τους με τα κατάλληλα αξεσουάρ ώστε να κερδίσουν την παρουσία τους. Ο εαυτός τους γίνεται και ο ίδιος ένα εμπόρευμα για το οποίο ισχύει ό,τι και για κάθε εμπόρευμα, πρέπει να θέλξει τον επίδοξο καταναλωτή υποσχόμενο την κάλυψη των αναγκών του.

Ευτυχώς κάθε σύστημα έχει τις ατέλειες του και κάθε λειτουργία του, όσο αναβαθμισμένη κι αν είναι, παρουσιάζει τις αντιφάσεις της. Οι θεσμοί της κοινωνικοποίησης και οι μηχανισμοί της εμπορευματοποίησης δρουν συμπληρωματικά και πιέζουν τους πάντες, μόνο που οι πιέσεις αυτές είναι αφόρητες για όσους αδυνατούν να επωφεληθούν από τις **«υποσχέσεις» που συνοδεύουν την κατανάλωση και χρήση προϊόντων αιχμής.** Η αδυναμία αυτή βιώνεται ως κοινωνικός υποβιβασμός και συχνά οδηγεί σε μια θεοποίηση – φετιχοποίηση των στερούμενων εμπορευμάτων και ταυτόχρονα, ασυνείδητα έστω, στην αποστροφή απέναντι σε οτιδήποτε – συμβολικά η ουσιαστικά – στηρίζεται αυτή την συνθήκη. Εδώ ίσως εδράζονται και ορισμένες από τις αιτίες για την αρπαγή εμπορευμάτων από τις κατεστραμμένες προθήκες των καταστημάτων κατά την εξέγερση του Δεκεμβρίου. Εμπορευμάτων επενδυμένων με ψεύτικες, αναμφίβολα, αξίες χρήσης και την ίδια στιγμή επιφορτισμένων με τη δυνατότητα να προσφέρουν στον κάτοχο τους τη δυνατότητα του «υπάρχειν» κοινωνικά. Ήταν τουλάχιστον αναμενόμενο μετανάστες και ντόπιοι, άνεργοι, οικονομικά πιεσμένοι και όλοι αυτοί που νιώθουν αποκλεισμένοι από τον – όσο απατηλός και αν είναι – παράδεισο των «άλλων», να αποκαθελώσουν τα εμπορεύματα – διαβατήρια από την παντοδυναμία του βάθρου τους. Οι σφαίρες της Δημοκρατίας των ίσων ευκαιριών και δικαιωμάτων και η αντίδραση στη δολοφονία του Α. Γρηγορόπουλου συνέθεσαν το σκηνικό για να εκφραστεί με πολιτικά χαρακτηριστικά η συσσωρευμένη οργή των καταπιεσμένων και των κοινωνικά αποκλεισμένων.

Παρά τα όσα διατείνονταν λοιπόν τα αριστερά υποστυλώματα των θεσμών, το σπάσιμο των βιτρινών των καταστημάτων του εμπορικού κέντρου αποτελούσε μια σαφέστατη **δήλωση απέχθειας για τον πολιτισμό των πλαστών αναγκών, της εμπορευματοποίησης συμπεριφορών και συναισθημάτων. Άλλωστε και μόνο ο περιορισμός της κατανάλωσης που ακολούθησε, η διακοπή της κανονικής ροής των εμπορευμάτων και η βραχυπρόθεσμη έστω καθυστέρηση της προέλασης τους αποτελεί ένα ξεκάθαρο σαμποτάζ στη διαδικασία αναπαραγωγής της κοινωνικής ομαλότητας, που αποτελεί το στυλοβάτη των συμφερόντων της κυριαρχίας.** Και φυσικά μια τέτοια δυναμική άρνηση της υπνωτικής κατάφρασης σε ένα πνιγηρό παρόν δεν θα μπορούσε παρά να αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι μιας εξέγερσης ενάντια στην καθημερινή απαξίωση της ζωής και της υποστάσής μας. Κατά τους αλάθιτους τηλε - μέντορες της ανατρεπτικής δράσης και επαγγελματίες εκφραστές της επαναστατικής αλήθειας οι εξεγέρσεις δεν επιτίθενται σε βιτρίνες, μόνο που - πιστοί στην τέχνη της διαστρέβλωσης και της συκοφάντησης – επιχειρήσαν την αλλοίωση του πασιφανούς... η απόσταση ανάμεσα στη «βιτρίνα» και στην «ουσία» ήταν μικρότερη από ποτέ!

Τα παραπάνω δεν αποτελούν παρά μια μερική προσπάθεια ερμηνείας μιας πτυχής από το σύνολο των δράσεων που ξεδιπλώθηκαν κατά τα μερόνυχτα του Δεκέμβρη. Μια απόπειρα που ελπίζει να συμπληρώσει άλλες παρόμοιες, χωρίς να υποκαθιστά καμία. Εν κατακλείδι, αν κάποιος ένιωσαν αμήχανα απέναντι σε νεαρά κορίτσια και αγόρια με πέτρες στα χέρια, είναι γιατί όταν κοίταξαν την κόλαση κατάματα τους κοίταξε και αυτή και το βλέμμα της αντανάκλωσε «καρέκλες» νομιμοποίησης και βόλεμα. Αν κάποιος λάτρεις της επαναστατικής καθαρότητας και της πολιτικής στρατηγικής θορυβήθηκαν, γιατί νέα παιδιά έπαιξαν για λίγο «κλέφτες και αστυνόμοι» και γύρισαν πίσω το βλέμμα πριν τα «χώσουν» ελπίζοντας να συναντήσουν ένα χαμόγελο υπόσχεσης, είναι γιατί κατάφεραν να καλουπώσουν το συναίσθημα στην απονεκρωτική γραφειοκρατία τους. Και αν κάποιος προσβλήθηκαν που διάφοροι φτωχοδιάβολοι «έκλεψαν» τα κατεστραμένα καταστήματα λυπούμαστε για την κατάντια τους.

**και δεν έχουμε τίποτα άλλο να πούμε
παρά να αναφωνήσουμε:**

«Τι ωραίο πλιάτσικο...»!

γυναίκα-εργάτρια-μετανάστρια

Η Κωνσταντίνη δεν είναι μόνη.

Καριά επίθεση των αφεντικών αναπάντητη.

* Η Κωνσταντίνη Κούνεβα στις 23/12/08 δέχεται επίθεση με βιτριόλι στο πρόσωπο από «αγνώστους» οι οποίοι την αναγκάζουν και να το καταπιεί. Υπέστη σοβαρές ζημιές στα μάτια, το πρόσωπο, τις φωνητικές χορδές και σε άλλα ζωτικά όργανα. Εργαζόταν ως καθαρίστρια στην εταιρεία ΟΙΚΟΜΕΤ, η οποία αναλαμβάνει εργολαβικά την καθαριότητα του ΗΣΑΠ, προσφέροντας τα πιο φτηνά εργατικά χερά με την μέγιστη εκμετάλλευση. Τρομοκρατία, δυσμενείς μεταθέσεις, απολύσεις, παρενοχλήσεις και εκβιασμοί είναι η πραγματικότητα που βιώνουν όλοι όσοι δουλεύουν για τον Οικονομάκη και την εταιρεία του. Σε αυτό το καθεστώς η Κωνσταντίνη δεν έμεινε άπραγη και παθητική. Αγωνιζόταν. Η φωνή της ενοχλούσε, γι' αυτό και έπρεπε να φιμωθεί.

ενημέρωση για την υπόθεση
ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ:
"it's a free world"

Παρασκευή 20 Φλεβάρη
στις 20:00

στον ΘΕΡΣΙΤΗ
Νέστορος & Ευαγγελιστριάς
Τίλιον

Η Κωνσταντίνη Κούνεβα συγκεντρώνει στο πρόσωπό της όλα τα παραπάνω χαρακτηριστικά. Είναι γυναίκα, μετανάστρια, γενική γραμματέας της Παναττικής Ένωσης Καθαριστών-στριων και οικιακού προσωπικού και εργάζεται στην εταιρεία ΟΙΚΟΜΕΤ. Η συμπύκνωση αυτών των ρόλων αλλά και η υπέρβαση από την πλευρά της των ορίων τους ήταν που την κατέστησαν στόχο. Στις 23/12/2008 και ενώ γυρνούσε σπίτι της δέχεται επίθεση με βιτριόλι από <<αγνώστους>>, της το ρίχνουν στο πρόσωπο και την αναγκάζουν να το καταπιεί. Σοβαρές ζημιές υπέστησαν τα μάτια, το πρόσωπο, οι φωνητικές χορδές και άλλα ζωτικά της όργανα. Η ΟΙΚΟΜΕΤ, εταιρία του μεγαλοπαράγοντα του ΠΑΣΟΚ στον Πειραιά, έχει αναλάβει εργολαβικά την καθαριότητα του ΗΣΑΠ, προσφέροντας τα πιο φτηνά εργατικά χερά με την μέγιστη εκμετάλλευση. Το εργοδοτικό καθεστώς στην ΟΙΚΟΜΕΤ υποχρεώνει τους εργαζομένους να υπογράφουν λευκές συμβάσεις, οι οποίες δεν φτάνουν ποτέ στα χέρια τους. Πληρώνονται για 4.5 ώρες ενώ εργάζονται 6 για να μην ξεπερνούν τις 30 ώρες, ώστε να γλιτώνει το αφεντικό την ένταξη τους στα βαρέα ένσημα. Τρομοκρατία, δυσμενείς μεταθέσεις, απολύσεις και εκβιασμοί με «οικιοθελείς» αποχωρήσεις είναι η πραγματικότητα που βιώνουν όλοι όσοι δουλεύουν για τον Οικονομάκη. Ο ίδιος έχει στήσει εργο-

δοτικό σωματείο για την χειραγώγηση των εκμεταλλευόμενων του, μην αφήνοντας κανένα περιθώριο εργασιακής επικοινωνίας και συλλογικής δράσης. Εκτός αυτών των συνθηκών, οι γυναίκες εργαζόμενες υπομένουν και τον διαρκή εξευτελισμό της προσωπικότητας και του κορμιού τους με τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις που δέχονται από τον Οικονομάκη και τους υποκινούμενους του.

Σε αυτό το καθεστώς η Κωνσταντίνη δεν έμεινε άπραγη και παθητική. Αγωνιζόταν (όπως εξακολουθεί άλλωστε ακόμα και μέσα από το νοσοκομείο). Η φωνή της ενοχλούσε για αυτό και έπρεπε να φιμωθεί. Η δολοφονική επίθεση δεν είναι τίποτα άλλο από την κορύφωση μιας σειράς από απειλές, δυσμενείς μεταθέσεις και απολύσεις κοντινών της προσώπων όπως η μητέρα της.

Τα Μ.Μ.Ε., ως γνήσιος καθεστωτικός δημαγωγός, εν μέσω μιας συνθήκης γενικευμένης αναταραχής και με τους θεσμούς της δημοκρατίας να αμφισβητούνται, αφού οι φωτιές του Δεκέμβρη ακόμα καίνε, έπαιξαν τον ρόλο που τους αντιστοιχούσε. Αυτόν του πυροσβέστη. Βέβαια επειδή η δολοφονική επίθεση στην Κωνσταντίνη Κούνεβα ήταν ξεκάθαρη ως προς το τι και ποιον εξυπηρετούσε, και τα ΜΜΕ το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ήταν είτε να το αποκρύψουν είτε να το διαστρεβλώσουν (όπως συνεχίζουν κάποιοι να αφήνουν υπονοούμενα για «πράξη ερωτικής αντιζηλίας»). Όταν το κίνημα αλληλεγγύης έπειτα από ένα μήνα δράσεων πανελλαδικά έφερε την υπόθεση στο προσκήνιο τόσο δυναμικά, τα ΜΜΕ δεν μπορούσαν πια να σιωπούν. Την «διαχείριση» και την «ευαισθησία» για την πλευρά της δημοκρατίας ανέλαβαν οι Παπαχελαδες.

Σε μια περίοδο που η δημοκρατία τραβάει σκανδάλη σε ένα 15 χρόνο ισχυριζόμενη ότι η συμπεριφορά του <<παρεκκλίνει>>, τα αφεντικά προβαίνουν σε μαφιόζικες πρακτικές <<ξεκαθαρίσματος>> και επιχειρούν την δολοφονία ενός ανθρώπου που υψώνει την φωνή του απέναντι στην εργοδοτική τρομοκρατία και μάχεται για την αξιοπρέπεια, την αλληλεγγύη και την καταπολέμηση της εκμετάλλευσης στους εργασιακούς χώρους.

Όπως ο θάνατος του Αλέξη πυροδότησε ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας να εξεγερθεί, να διαταράξει την μίζερη επιβαλλόμενη καθημερινότητα από κράτος και αφεντικά και την ομαλότητα στους δρόμους μετακίνησης των εμψύχων και απύχων εμπορευμάτων τους, να τσακίσει τα βαμμένα πρόσωπα με φωτιές στους ναούς του καπιταλισμού, να επιτεθεί στη ιδιοκτησία, να αποσταθεροποιήσει το πολιτικό υπάρχον και να συγκρουστεί με τους φύλακες του, έτσι και η επίθεση στην Κωνσταντίνη να αναζωπυρώσει τον αγώνα εναντίον στην εκμετάλλευση, την καταστολή, τον έλεγχο όχι μόνο στους εργασιακούς χώρους αλλά σε όλο το φάσμα της καθημερινότητας μας.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΟΥΝΕΒΑ;

ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΑ του ΗΣΑΠ: σε κτίρια, σταθμούς, συρμούς, ως υπενοικιαζόμενη εργάτρια **ΣΥΛΛΑΒΗ** της **ΟΙΚΟΜΕΤ**: εργολαβική εταιρεία καθαρισμού του ΗΣΑΠ και ενοικίασης εργαζομένων

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΡΙΑ: Γραμματέας της Παναττικής Ένωσης Καθαριστών-τριών, ένα διαρκές αγκάθι για τα αφεντικά της με την διεκδικητική και ανυποχώρητη στάση της **ΝΟΣΗΛΕΥΟΜΕΝΗ** στην **ΕΝΤΑΤΙΚΗ** του **ΣΥΓΓΡΑΙΣΜΟΥ**: σε κρίσιμη κατάσταση μετά τη δολοφονική επίθεση με βιτριόλι που δέχτηκε από μπράβους των αφεντικών της

είναι μια γυναίκα, μετανάστρια & εργάτρια που αντιστέκεται

γι' αυτό μπήκε στο στόχαστρο της ΕΣΟΥΣΙΑΣ, γι' αυτό το απόγευμα της 23 Δεκέμβρη 2008 τη γονάτισαν, της άνοιξαν με βία το στόμα, τη στούμπωσαν και την έλουσαν με βιτριόλι, της έκλεψαν τη φωνή, τα μάτια και το πρόσωπο και βάφτισαν τη βαρβαρότητα «ατυχές περιστατικό» μέσα στα σκοτάδια κάποιων μονόστηλων.

Πορεία

αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα ενάντια στη σεξιστική, ρατσιστική και ταξική τρομοκρατία

Σάββατο, 31 Γενάρη 2009, 12.00
Ηλεκτρικός Σταθμός (ΗΣΑΠ) Πειραιά

αναρχικοί-ες από τις δυτικές γειτονίες της αθήνας & του πειραιά

“ευαισθησίες”

Η όψιμη ευαισθησία διαφόρων τυχάρπαστων και μη δημοσιογράφων, συνδικαλιστών, πολιτικών και άλλων, για την υπόθεση της Κούνεβα, είναι τουλάχιστον υποκριτική. Η ακρότητα του γεγονότος κάνει εύκολη την εξιλέωση και την ευαισθησία. Εξάλλου δεν κοστίζει τίποτα η δημοσιότητα του γεγονότος όσο αναπαράγεται η λογική του μεμονωμένου περιστατικού. Η δημοκρατία λοιπόν παίρνει θέση: η υπόθεση της Κωνσταντίννας είναι άλλο ένα «μεμονωμένο περιστατικό». Ναι, το ξέρουμε πως επιθέσεις με βιτριόλι σε αυτούς κι αυτές που δεν σιωπούν δεν είναι καθημερινό φαινόμενο. Η επίθεση με βιτριόλι, είναι όμως η πιο επιθετική συμπίκνωση των καθημερινών ταπεινώσεων από το κράτος, τα αφεντικά και την πατριαρχία χιλιάδων γυναικών-εργατριών-μεταναστριών. Χιλιάδες «μικρά» «μεμονωμένα περιστατικά», καθημερινά πλιάτσικα πάνω στις ζωές τους. Μπορεί η δημοκρατία να «σοκάρεται» από τη βιαιότητα της επίθεσης απέναντι στην Κωνσταντίνα, χαμογελάει όμως καιρέκακα στους μετανάστες-ριες, αποκλείοντας τους, κυνηγώντας τους, σκοτώνοντάς τους στα σύνορα ή και στην Πέτρου Ράλλη. Μπορεί τα αφεντικά να μην οργανώνουν καθημερινά επιθέσεις με βιτριόλι σε ανυπάκοες-ους εργαζόμενες-ους, αλλά φροντίζει να ξεζουμίζει, να ταπεινώνει και να εκμεταλλεύεται κάθε στιγμή της ζωής των μη προνομιούχων: από τα φραουλοχώρα της Μανωλάδας ως τις θανατηφόρες ναυπηγοεπισκευαστικές ζώνες και τα εργοτάξια, ως τους «νοικοκυρεμένους» σταθμούς του ΗΣΑΠ. Ετσι κτίζεται καθημερινά ο ελληνικός καπιταλισμός και όχι με αγαθά «κοινωνικά συμβόλαια». Μπορεί η κοινωνική αναπαραγωγή της πατριαρχίας και του σεξισμού να μην κουβαλάει πάνω της μόνιμα ένα μπουκάλι με βιτριόλι για να επιτεθεί (της αρκεί εξάλλου και μονάχα η ύπαρξη αυτής της απειλής για να εγκαθιδρύσει την έμφυλη ιεράρχηση), αλλά φροντίζει να υποβιβάζει μόνιμα τις γυναίκες (και πόσο περισσότερο τις μετανάστριες). Από τα «νόμιμα και μη» στριπτιζάδικα, τα διαμερίσματα-φυλακές για τις γυναίκες-αναλώσιμα του σεξουαλικού δουλεμπορίου, ως και τα «αθώα» καθημερινά στερεοτυπικά «αστείακια» για τις «ρωσίδες και τις βουλγάρες», σπέρνει καθημερινά τον τρόπο, την ταπείνωση και τον θάνατο.

δράσεις για την υπόθεση της Κωνσταντίννας

- Καταλήψεις αλληλεγγύης
- 27/12 Κεντρικό κτίριο του ΗΣΑΠ
- 30/12 Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης
- 9/1 Εργατικό Κέντρο Ιωαννίνων
- 12/1 Εργατικό Κέντρο Βόλου
- 8/1 Κατάληψη Δικηγορικού Συλλόγου
- 14/1 Εργατικό Κέντρο Ξάνθης
- 21/1 Επιθεώρηση Εργασίας στην Αγ. Παρασκευή και στη Δάφνη
- Κινήσεις αλληλεγγύης - Πορείες
- 29/12 Πορεία αλληλεγγύης στον Πειραιά περίπου 400 ατόμων. Στην επιστροφή, έγινε επίθεση στη διμοιρία που φυλούσε την ΟΙΚΟΜΕΤ.
- 31/12 Πορεία αλληλεγγύης στη Θεσσαλονίκη για τους διωκόμενους εξεγερμένους του Δεκέμβρη και την Κωνσταντίνα Κούνεβα.
- 31/12 Εξεγερμένοι-ες και αλληλέγγυοι-ες στην Κωνσταντίνα Κούνεβα, κατέλαβαν προσωρινά τον χειρισμό του μικροφώνου του σταθμού Ομόνοιας.
- 3/1 Πορεία αλληλεγγύης πραγματοποιήθηκε από 1000 αλληλέγγυους στο σταθμό Πετραλώνων. Μετά το τέλος της πορείας σπάστηκαν οι κάμερες και τα ακυρωτικά μηχανήματα του σταθμού.
- Στις 5 η ώρα της ίδιας μέρας, ομάδα ατόμων εισέβαλαν στο σταθμό της Ομόνοιας όπου και έσπασαν και κατέστρεψαν τα ακυρωτικά μηχανήματα και τις κάμερες.
- 4/1 Στο σταθμό στο Μοναστηράκι αλληλέγγυοι-ες εισέβαλαν στο σταθμό της Ομόνοιας όπου και έσπασαν και κατέστρεψαν τα ακυρωτικά μηχανήματα και τις κάμερες.
- 9/1 Επίθεση στα γραφεία της Adecco (εταιρεία ενοικίασης εργαζομένων) και της ΟΙΚΟΜΕΤ στη Θεσσαλονίκη
- 14/1 Συμβολική κατάληψη στο γραφείο του Διοικητή του Ευαγγελισμού
- 22/1 Πορεία στο Υπ. Απασχόλησης από περίπου 7000 αλληλέγγυους. Όταν η πορεία έφτασε στο υπουργείο απασχόλησης, έγινε επίθεση με πέτρες και μπογιές στο κτίριο και στα ματ έξω από αυτό.
- Πορεία στη Θεσσαλονίκη 2.000 ατόμων που κατέληξε στο Υπουργείο.
- 24-25/1 Διήμερο εκδηλώσεων αλληλεγγύης στη Ν. Φιλαδέλφεια από την πρωτοβουλία κατοίκων. ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΝΕΑΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ.
- 31/1 Πορεία αλληλεγγύης στον ΗΣΑΠ Πειραιά που συγκέντρωσε γύρω στα 800 άτομα. Πετάχτηκαν μπογιές στις κλούβες που φυλούσαν τα γραφεία της ΟΙΚΟΜΕΤ.
- 17/2 Επίθεση και καταστροφή των γραφείων της ΟΙΚΟΜΕΤ στον Πειραιά από 120 αλληλέγγυους-ες.

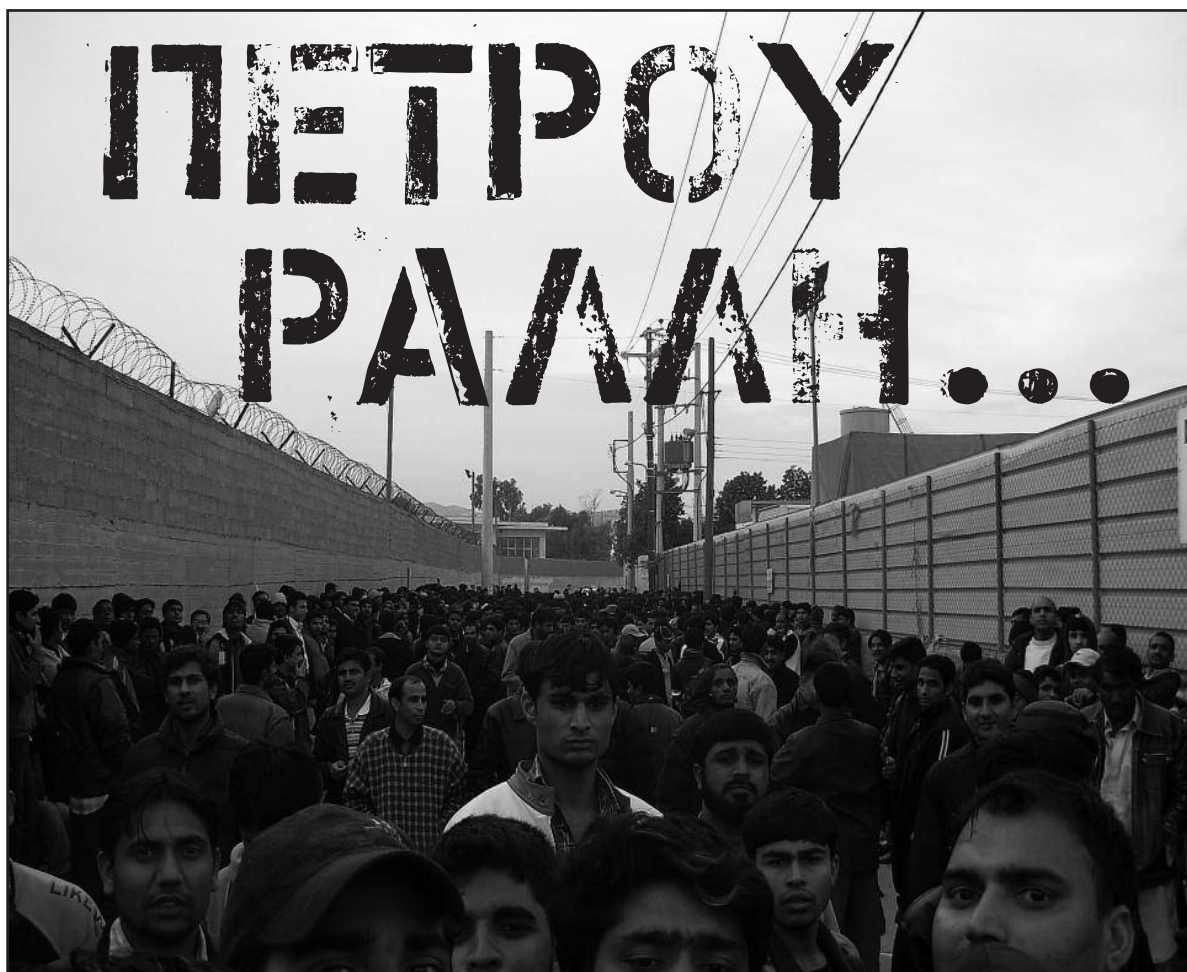

Σάββατο 25 Οκτώβρη. Νεκρός ο Μοχάμεντ Ασράφ από το Πακιστάν.

Σάββατο 6 Δεκέμβρη. Σε κώμα, μετά από σοβαρό τραυματισμό ο Μαζίν Ιγκμάλ Μοχάμαντ Σαίφ από το Πακιστάν.

Σάββατο 3 Γενάρη. Νεκρός ο Χουσεΐν Ζαχιντούλ Τζαχανγκίρ από το Μπαγκλαντές.

Και ένας ατέλειωτος κατάλογος εξαντλημένων, κυνηγημένων, τραυματισμένων. Όλα περιγράφουν emphaticά το σκηνικό που εκτυλίσσεται βουβά, χρόνια τώρα, στην λεωφόρο

Στο κτίριο της Π. Ράλλη, που λειτουργεί ως Υποδιεύθυνση αλλοδαπών αλλά και ως Μεταγωγών για απελάσεις, κάθε Σάββατο και μόνο αυτή τη μέρα, δίνονται σε περιορισμένο αριθμό μεταναστών (50, 100 έως 300 κάθε φορά) καρτάκια για ραντεβού κατάθεσης αίτησης ασύλου και έκδοσης ροζ καρτών προσωρινής παραμονής μέχρι να εξεταστεί το αίτημα. Για το λόγο αυτό, χιλιάδες μετανάστες από όλη τη χώρα (από χώρες της Ασίας και της Αφρικής) συγκεντρώνονται εκεί πολύ νωρίτερα, πολλοί από αυτούς από το μεσημέρι της Παρασκευής, ώστε να εξασφαλίσουν μια «καλή θέση» στην ουρά των εκατοντάδων μέτρων που απλώνεται κατά μήκος της οδού Σαλαμινίας (παράλληλη της Π. Ράλλη). Η επιλογή εκείνων που θα πάρουν το «μαγικό καρτάκι» δεν ακολουθεί κανένα πρωτόκολλο, οπότε η εξαντλητική αναμονή για πολλές εβδομάδες στην ουρά, αποτελεί αναπόφευκτο μέρος της διαδικασίας. Το βασανιστήριο όμως δεν τελειώνει εδώ. Μπάτσοι με οχήματα, διμοιρίες των ματ και ΟΠΚΕ, επιτίθενται απρόκλητα ανά τακτά χρονικά διαστήματα στους μετανάστες, προκειμένου να αποτραπούν από το να πλησιάσουν στο κτίριο. Δακρυγόνα, ξυλοδαρμοί, συλλήψεις, κυνηγητό και το τσιμεντωμένο

ρέμα στην οδό Σαλαμινίας (παράλληλη της Π. Ράλλη) βάζουν έξι μέτρων περίπου, έτοιμο να «υποδεχτεί» κάποιον από το πλήθος των απωθούμενων μεταναστών. Εκεί έπεσαν κυνηγημένοι και σκοτώθηκαν, ο Μοχάμεντ και ο Χουσεΐν. Εκεί έπεσε και χτύπησε ο Μαζίν.

Αυτή είναι η πραγματικότητα που βιώνουν οι μετανάστες κάθε Παρασκευή και Σάββατο στην Π. Ράλλη καταθέτουν εκεί τις ελπίδες τους για νομιμοποίηση της παραμονής τους στη χώρα, για να μπορέσουν να ζήσουν επιτέλους χωρίς την απειλή της απέλασης. Αυτό όμως που τους επιφυλάσσεται δεν έχει καμία σχέση, πράγμα που επιβεβαιώνεται και από την άγρια καταστολή έξω απ' το κτίριο, με πρόθεση διευκόλυνσης της ζωής τους. Το κτίριο της Π. Ράλλη λειτουργεί με βάση την πολιτική μηδενικής παροχής ασύλου (πολιτική του ελληνικού κράτους και της Ε.Ε. γενικότερα) και συνακόλουθα εκδίδει ροζ κάρτες (για διαμονή λίγων μηνών) σε ελάχιστους και οδηγεί σε απόρριψη τις αιτήσεις ασύλου πριν καν κατατεθούν. Ουσιαστικά εκεί γίνεται η διαχείριση –προς χάριν των δημοκρατικών προσχημάτων περί ανθρωπίνης μεταχείρισης- της «μάζας των μεταναστών» που κατάφεραν να μπουν στη χώρα, γλιτώνοντας από

τις σφαίρες των συνοριοφυλάκων, τις νάρκες του Έβρου ή τον πνιγμό στο Αιγαίο. Οι ατέλειωτες -αδιέξοδες τελικά- γραφειοκρατικές διαδικασίες στις οποίες υποχρεώνονται οι μετανάστες, σκοπό έχουν να διασφαλίσουν το ανθρωπιστικό προφίλ του δημοκρατικού καθεστώτος, με δήθεν εξέταση των αιτημάτων κάθε μετανάστη και τελικά να δικαιολογήσουν, με διάφορα κολλήματα που εφευρίσκουν στη μακριά αυτή νομική διαδικασία, τις προειλημμένες αποφάσεις απόρριψης της αίτησης ασύλου. Εξάλλου, για τους μετανάστες που έχουν έρθει στην Ελλάδα μετά το 2004, δεν υπάρχει καμία πρόβλεψη έκδοσης αδειών παραμονής-εργασίας, ενώ σύμφωνα με το πανευρωπαϊκό Σύμφωνο για τη μετανάστευση του 2008, τα κράτη της Ε.Ε. δεν θα διενεργήσουν εκ νέου διαδικασίες νομιμοποίησης. Η διαδικασία στην Π. Ράλλη είναι εξαπάτηση των μεταναστών με θεσμικά μέσα, είναι η κρατική πολιτική του εμπαιγμού, της κοροϊδίας, των ταπεινώσεων, της εξάντλησης, των ξυλοδαρμών, των δολοφονιών, χαρακτηριστικά της ρατσιστικής πολιτικής που αντιλαμβάνεται τους μετανάστες ως σώματα προς εκμετάλλευση ή/και ως αμελητέα μάζα.

ξημερώματα στην οδό σαλαμινίας

οι αόρατοι στο φως της "αθηναϊκής νύκτας"
(φωτό απο την πορεία προς το Θησείο)

Ενάντια στο θεσμιζόμενο ρατσισμό, όπως συμπυκνώνεται μέσα και έξω από το κτίριο της Π. Ράλλη, μετά το θάνατο του Μοχάμεντ τον Οκτώβρη, δημιουργήθηκε μια πρωτοβουλία αλληλεγγύων, αποφασισμένων να σταθούν στο πλάι των μεταναστών, για να διαρρήξουν το καθεστώς της σιωπής και της αφάνειας της κατάστασης που πέρα από κάθε λογική διαδραματίζεται εκεί.

Το χρονολόγιο που ακολουθεί δεν είναι παρά μερικές δυνατές στιγμές του αγώνα που μόλις άρχισε...

Σάββατο 8 Νοέμβρη. Αλληλεγγυοι-ες που συγκεντρώνονται έξω απ' το κότεργο, με πανό, κείμενα και συνθήματα αλληλεγγύης στους μετανάστες, συναντιούνται, μέσα σε κλίμα ενθουσιασμού και συγκίνησης και απ' τις δυο πλευρές, με μια αυθόρμητη πορεία χιλίων περίπου μεταναστών. Όλοι μαζί κλείνουν την Π. Ράλλη για τουλάχιστον πέντε ώρες, καταφέροντας στο διάστημα αυτό να πετύχουν την απελευθέρωση δύο μεταναστών που είχαν συλληφθεί και κακοποιηθεί το προηγούμενο βράδυ, ανανεώνοντας το ραντεβού τους για την επόμενη Παρασκευή.

Παρασκευή 14 Νοέμβρη. Από τις 8 το απόγευμα κλείνεται και πάλι η Π. Ράλλη από περίπου 300 μετανάστες και αλληλεγγυους-ες. Στο πλήθος των μπάτσων, απαντούν με πορεία προς το κέντρο. Η εικόνα των μεταναστών, από το Πακιστάν στην πλειονότητά τους, που κρατούν ξύλα και πέτρες, κάνει σαφές προς κάθε κατεύθυνση ότι οι σιωπές έχουν σπάσει, ήρθε ο καιρός η οργή να εκφραστεί. Η πορεία καταλήγει στο Θησείο. Πρώτη φορά η «νυχτερινή Αθήνα με τα λαμπερά της μαγαζιά» γνωρίζει και έναν άλλο κόσμο. Έναν κόσμο αόρατο ως τότε.

Παρασκευή 21 και 28 Νοέμβρη. Σταθερό το ραντεβού, δίνει τη δυνατότητα για προσωπική επαφή μεταξύ μεταναστών και αλληλεγγύων και την από κοινού αντιμετώπιση της αστυνομικής βαρβαρότητας.

Παρασκευή 5 Δεκέμβρη. Το 4ωρο κλείσιμο της Π. Ράλλη, με τα οδοφράγματα και τα χιλιάδες κείμενα που μοιράστηκαν στους διερχόμενους που κατευθύνονταν σε συναυλία εκεί κοντά (...), διαμνύει προς πάσα κατεύθυνση ότι η «ομαλή ροή» των όσων συμβαίνουν στην Π. Ράλλη έχει διαρρηχθεί.

Παρασκευή και Σάββατο 23-24 Γενάρη. Κατάληψη του Συμβουλίου για τους Πρόσφυγες από αλληλεγγυους-ες. Μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη και μέσα στον «πλούτο» των κινητοποιήσεων και δράσεων, γίνεται μια πρώτη κίνηση κατάδειξης και αυτής της δολοφονικής πλευράς του κράτους. Το Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες, ως φορέας που υπάγεται στην Ύπατη Αρμοστεία του Ο.Η.Ε. για τους πρόσφυγες, ενώ εμφανίζεται με το ανθρωπιστικό προσώπείο της στήριξης των προσφύγων, κάνει τελικά την πρώτη διαλογή σε εκείνους που πληρούν τις προϋποθέσεις για άσυλο (και είναι εξαιρετικά λίγοι) και σε όσους όχι. Κατά τη διάρκεια της κατάληψης πραγματοποιήθηκε ενημέρωση και συζήτηση για περαιτέρω δράσεις. Για περισσότερη ενημέρωση επισκεφτείτε το μπλογκ που δημιουργήθηκε τις μέρες της κατάληψης <http://katalipsiesp.blogspot.com>
Συχνές ενημερώσεις για το ζήτημα του κολαστηρίου της Πετρού Ράλλη και το μεταναστευτικό ζήτημα στο μπλογκ της πρωτοβουλίας προσφύγων, μεταναστών-τριων και αλληλεγγύων

<http://filoxenoi.wordpress.com>

ΚΑΙ ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ...

Το παρακάτω είναι απόσπασμα από το κείμενο που εκδόθηκε κατά τη διάρκεια της κατάληψης του Ελληνικού Συμβουλίου για τους Πρόσφυγες...

Σχετικά με το Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες, αποτελεί οργανικό τμήμα της ζοφερής πραγματικότητας που βιώνουν οι μετανάστες. Ως φορέας υπάγεται στην Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες και αποτελεί σε κάθε χώρα παράρτημα της αντι-μεταναστευτικής κρατικής πολιτικής. Εμφανιζόμενο με ένα ανθρωπιστικό προσώπείο για τη βοήθεια και την υποστήριξη των προσφύγων κατ' ουσία κάνει παράλληλη ή πρωτογενή δουλειά διαλογής μεταναστών, «εξαντλώντας» το ενδιαφέρον του επιλεκτικά σε εκείνους που κρίνει ότι πιθανά πληρούν τις προϋποθέσεις του νόμου για αίτηση ασύλου και διώχνοντας τους υπόλοιπους. Πρόκειται για έναν οργανισμό απαραίτητο για την τήρηση των ανθρωπιστικών προσχημάτων των κρατικών πολιτικών «μηδενικής παροχής ασύλου»: μπορεί

να μην δίνουμε άσυλο αλλά έχουμε για τα μάτια του κόσμου κι έναν φορέα που βοηθάει έστω έναν μικρό αριθμό προσφύγων να συμπληρώσουν αιτήσεις ασύλου ή ενστάσεις κατά απορριπτικών αποφάσεων στις αιτήσεις τους. Σε τελική ανάλυση είναι ένας φορέας που ευθύνεται εμμέσως πλην σαφώς για εκατοντάδες απελάσεις, που ποτέ δεν έχει δημοσιοποιήσει τις εκατοντάδες καταγγελίες βασανισμών που του έχουν κατατεθεί από μετανάστες και που όταν δημοσιοποιεί εκθέσεις για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων πάντα εξωραίζει και καλύπτει τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης, προσφέροντας έτσι καλές υπηρεσίες στους πολιτικούς του προϊσταμένους και χρηματοδότες (παίρνει κονδύλια από την ΕΕ και την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες).

Ο ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΑΚΟΣ ΚΑΙ ΑΚΗΔΕΜΟΝΕΥΤΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ ΛΕΥΚΙΜΜΗΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΧΩΜΑΤΕΡΗΣ

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ

ΚΑΤΟΧΗ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΤΟΥΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Με όλους τους θεσμούς και μηχανισμούς διαμεσολάβησης (επίσημοι φορείς, τοπικές εξουσίες, δήμος, νομαρχία, κόμματα - από το ΠΑΣΟΚ, τη ΝΔ, το τιμημένο κόμμα της εργατιάς ΚΚΕ αλλά και τον γνωστό ΣΥ-ΡΙΖΑ που παίζει πάντα στο διπλό ταμπλό της συνδιαλλαγής και της υποχώρησης) να τον έχουν τουλάχιστον εγκαταλείψει (όταν δεν τον πολεμούν ξεκάθαρα), ο αγώνας των κατοίκων της Λευκίμμης εξελίσσεται ακηδεμόνευτα και οριζόντια. Ακηδεμόνευτα ακριβώς γιατί κανείς θεσμικός "καλοθελητής" δεν θέλει να τον στηρίξει. Και οριζόντια γιατί κανείς "καλοθελητής" δεν μπορεί να τον ελέγξει. Οι αμεσο-δημοκρατικές διαδικασίες στις μαζικές λαϊκές συνελεύσεις και στην Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα που έχει συσταθεί αποθαρρύνουν κομματικές σκοπιμότητες και χειραγωγήσεις (οχι πως τέτοιες απόπειρες βέβαια δεν εμφανίζονται και ειδικά τον τελευταίο καιρό). Εκεί που πραγματώνεται, όμως, με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο η αυτοοργάνωση του αγώνα είναι στο πεδίο των κινητοποιήσεων, οι οποίες αποτελούν την ίδια στιγμή έδαφος εναντίωσης στον ΧΥΤΑ αλλά και αυθόρμητο-αυτοσχέδιο συνελευσιακό τόπο όπου διαμορφώνονται προσανατολισμοί και λαμβάνονται αποφάσεις για την επί τόπου κλιμάκωση της αντιπαράθεσης, ενώ η επιλογή της σύγκρουσης και τα μέσα που την εξυπηρετούν (από συγκρουσιακές διαδηλώσεις έως σαμποτάζ στις εγκαταστάσεις) καίρουν ευρείας αποδοχής ανάμεσα στους κατοίκους.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΧΩΜΑΤΕΡΗΣ

Ο πολιτισμός της χωματερής δεν είναι ούτε κάποιο κακό επιφαινόμενο της ανηλεούς κίνησης της καπιταλιστικής μηχανής ούτε κάποια «ανορθολογικό-τητα» μιας κατά τα άλλα πλήρως «εξορθολογισμένης» παραγωγής εμπορευμάτων και «κοινωνικών συνηθειών». Οι χωματερές είναι ευθεία αναγωγή της καπιταλιστικής παραγωγής, ευθεία αναγωγή του κυρίαρχου μοντέλου της επιβολής πάνω στο φυσικό περιβάλλον.

Οι χωματερές που περιτριγυρίζουν τις πόλεις και τα χωριά του πλανήτη, δεν είναι παρά «μικρές» κουκκίδες συμπτωκωμένης μόλυνσης σε έναν πλανήτη χωματερή. Και εδώ ακριβώς βρίσκεται η απάντηση στα «αφελή» ερωτήματα περί διαχείρισης των απορριμμάτων: η παραγόμενη ρύπανση δεν είναι ένα μέγεθος επιλύσιμο μέσα από μια ορθολογικότερη διαχείριση αλλά ένα αναπόδραστο επακόλουθο της μαζικής παραγωγής και κατανάλωσης «αγαθών», δομικό χαρακτηριστικό της εξουσιαστικής και εκμεταλλευτικής κοινωνικής οργάνωσης και του μοντέλου παραγωγής της, μια διαρκής πηγή θανάτου.

Αυτή τη στιγμή υπάρχουν τοπικοί αγώνες που εξελίσσονται σε διαφορά σημεία της Ελλάδας (Καρβουνάρι Θεσπρωτίας, Ελληνικό Ιωαννίνων, Θερμά Σαμοθράκης κ.α) ενάντια στην εγκατάσταση χωματερών, ενάντια στην λεηλασία της ζωής των ντόπων. Το ερώτημα όμως επιστρέφει στις γειτονιές μας: εμείς εδώ, χρόνια «υποδοχείς» διοξινών, πολυενοδομικών διαχωρισμών και ταξικών προσταγών από το κράτος και τα αφεντικά και την συνεχιζόμενη παρουσία της χωματερής Ανω Λιοσίων και Φυλής θα συνεχίσουμε αδιαμαρτύρητα να μπουκωνόμαστε με τα σκουπίδια αυτού του πολιτισμού;

ΥΠΕΡΟΧΡΑΦΟ

Ο δεκέμβρης και οι εξεγερμένοι δεν ξέχασαν τους αγωνιζόμενους Λευκιμιώτες. Το βράδυ της 13/12 εκατοντάδες αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και εξεγερμένοι επιτέθηκαν με πορεία στο κτίριο του ΥΠΕΧΩΔΕ επί της Πατησίων (αρμόδιο για τα θέματα κωροθέτησης χωματερών) και το παρέδωσαν στις φλόγες, στέλνοντας πύρινο μήνυμα αλληλεγγύης.

Στις 30/1/09 δυο ισχυρές εκρήξεις δυναμίτιδας προκάλεσαν τεράστιες ζημιές στις κυριακές εγκαταστάσεις της χωματερής η οποία και ήταν ήδη από τον Δεκέμβρη έτοιμη να ξεκινήσει τη λειτουργία της.

για περισσότερες πληροφορίες στο μπλόγκ των αγωνιζόμενων κατοίκων

<http://xyta-lefkimis.blogspot.com>

παντού χωματερές

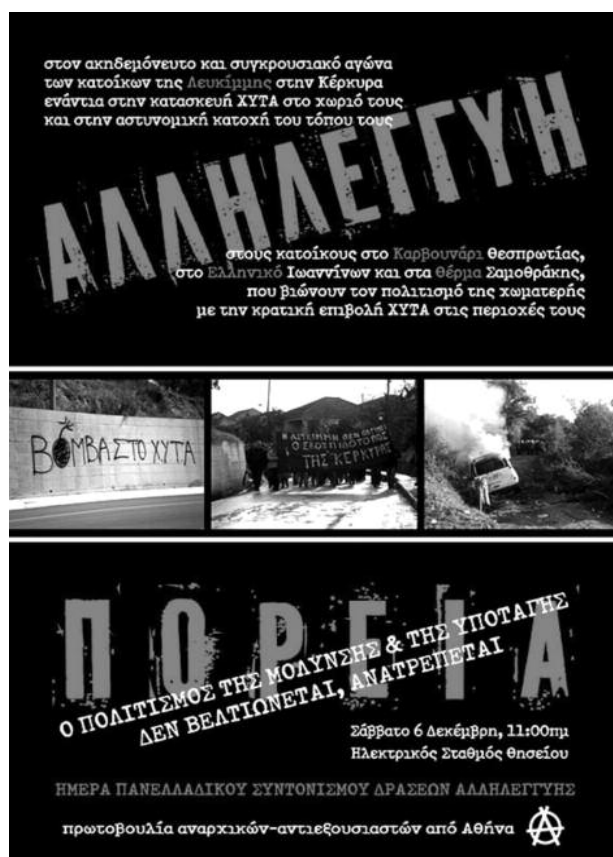
η κωροθέτηση του ΧΥΤΑ-μικρο χρονικό

Η Κέρκυρα είναι ένα νησί ρημαγμένο από την τουριστική βιομηχανία. Είναι χαρακτηριστικό πως διαθέτει 800 χιλιάδες τουριστικές κλίνες ενώ ο μόνιμος πληθυσμός του νησιού δεν ξεπερνά τις 130 χιλιάδες. Ευνόητο λοιπόν είναι πως ο κύριος όγκος των σκουπιδιών παράγεται από την τουριστική βιομηχανία. Ο κορεσμένος εδώ και χρόνια ΧΥΤΑ στο Τεμπλόνη (στο βόρειο τμήμα του νησιού) αδυνατεί πλέον να απορροφήσει άλλα σκουπίδια, αφού ερημοποίησε την γύρω περιοχή, ανάγκασε τους κατοίκους του να φύγουν, μόλυνε ανεπανόρθωτα τον υδροφόρο ορίζοντα. Για εβδομάδες οι κάτοικοι του Τεμπλονίου είχαν προχωρήσει σε αποκλεισμό της χωματερής (όπου και δέχτηκαν σκληρή καταστολή με τη σύλληψη και προσαγωγή σε δίκη 14 κατοίκων) και το ζήτημα της διαχείρισης των σκουπιδιών στην Κέρκυρα παίρνει εκρηκτικές διαστάσεις.

Η επιλογή από το κράτος και την τοπική αυτοδιοίκηση της Λευκίμμης ως του νέου τόπου περιβαλλοντικής καταστροφής μόνο τυχαία δεν είναι (όπως όλες αυτές οι επιλογές) και έχει πάντα ταξικό πρόσημο: Τα σπίτια, οι εργασίες κι η οικονομική επιφάνεια των κατοίκων στο νότιο υπολείπονται κατά πολύ των αντίστοιχων του βορρά. Τα κρατικά και ευρωπαϊκά κονδύλια δίνονται σχεδόν κατ' αποκλειστικότητα στο κεντρικό και βόρειο τμήμα του νησιού (από την πόλη της Κέρκυρας και πάνω), ενώ επίσης κι η τουριστική ανάπτυξη αφορά κυρίως το βορρά και ατονεί με μικρές διάσπαρτες υποδομές στο νότιο, με εξαίρεση τον θύλακα του Κάβου.

Από κει και πέρα, δείχνοντας και αποκαλύπτοντας τι σημαίνει ανάπτυξη με όλα τα μέσα, τι σημαίνει «στήριξη της τουριστικής βιομηχανίας», η κωροθέτηση του ΧΥΤΑ στη Λευκίμμη έγινε χωρίς ακόμα και αυτά τα στοιχειώδη που απαιτεί η αστική δημοκρατία: καμία περιβαλλοντική μελέτη για το έργο, κακή κατασκευή (με το που διανοίχτηκε και διαμορφώθηκε ο χώρος απόθεσης πλημμύρησε από τα υπόγεια ύδατα δείχνοντας με τον πιο σαφή τρόπο το πόσο μεγάλη καταστροφή θα επέφερε στον υδροφόρο ορίζοντα).

Αλλά δεν έφτανε μόνο αυτό: η κατοχή των ζωνών των κατοίκων έπρεπε να επιβληθεί και με τους πιο απτούς τρόπους. Διμοιρίες ΜΑΤ φρουρούν επί 24ωρου βάσης την χωματερή, μπάτσοι κάθε είδους κυκλώνουν το χωριό, τα ΜΜΕ (τοπικά και μη) είτε αποσιωπούν είτε διασύρουν είτε προσπαθούν να εκτονώσουν τον αγώνα. Σε πολλές περιπτώσεις ο αστυνομικός τσαμπουκάς έφτασε στο να επιδράσουν τα καθάρματα των ΜΑΤ μέσα στο χωριό, να χτυπήσουν κατοίκους μέσα στα σπίτια τους, να σπάσουν εκδικητικά τα αμάξια τους...

Αφία κάλεσα σε πορεία από αναρχικούς-αντεξουσιαστές στο κέντρο της Αθήνας στις 6/12/2008, στο πλαίσιο πανελλαδικών δράσεων αλληλεγγύης στον αγώνα των Λευκιμιωτών.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΔΗΜΟΣ ΙΛΙΟΥ

ΨΗΦΙΣΜΑ

“Το Δημοτικό Συμβούλιο στην τακτική συνεδρίασή του τη Δευτέρα 19/1/2009 ενέκρινε κατά πλειοψηφία ψήφισμα με το οποίο καταδίκασε απερίφραστα την εγκληματική ένοπλη επίθεση που πραγματοποιήθηκε στις 5 Ιανουαρίου 2009 εναντίον αστυνομικών που φρουρούσαν το Υπουργείο Πολιτισμού και η οποία είχε ως αποτέλεσμα το σοβαρό τραυματισμό του νεαρού αστυνομικού Μαντζούνη Διαμαντή.

Τέτοιες δολοφονικές ενέργειες ουδεμία σχέση έχουν ούτε εξυπηρετούν τη λειτουργία της Δημοκρατίας και την επίλυση των προβλημάτων του μαζικού κινήματος.

Την πραγματική ευθύνη για τα γεγονότα αυτά έχουν αποκλειστικά οι εκάστοτε κυβερνήσεις για τον τρόπο που εκπαιδεύουν, διαπαιδαγωγούν, οργανώνουν και χρησιμοποιούν τον κατασταλτικό μηχανισμό και όχι οι αστυνομικοί που ως εργαζόμενοι απλώς υπακούουν στις σχετικές εντολές, χωρίς αυτό να απαλλάσσει τους εκάστοτε δράστες δολοφονικών ανύπτων και αθύων πολιτών.

Επίσης, καταγγέλλει τους βανδαλισμούς και τις καταστροφές που έγιναν στην πόλη μας από τους γνωστούς άγνωστους το Δεκέμβριο του 2008 και εκφράζει τη συμπαράστασή του στον τραυματισθέντα Μαντζούνη Διαμαντή και εύχεται την ταχεία ανάρρωσή του”.

Το παρόν ψήφισμα θα κοινοποιηθεί:

- Στα κόμματα της Βουλής
- Στον Τοπικό Τύπο
- Στο Internet

Ο Πρόεδρος Δ.Σ.
Χρήστος Μπατσής

ΓΕΛΑΣΑΜΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙ

Δεν μας πολυκαίνε οι ανακοινώσεις των καφενόβιων του δημοτικού συμβουλίου, αλλά παρόλ’ αυτά είναι ενδεικτικές του ρόλου που παίζουν οι ίδιοι στα τεκταινόμενα της πόλης. Δεν μας έκαναν καθόλου έκπληξη οι κουτοπονηροί συσχετισμοί και η συνύπαρξη του τραυματισμού του ματατζή Ματζούνη με τους «βανδαλισμούς καταστημάτων από γνωστούς άγνωστους στην πόλη μας» (μυρίζει δάκτυλος ΚΚΕ-Τριανταφύλλου ή είμαστε καχύποποι; Αλλά μάλλον όχι, γιατί αυτός θα ήθελε να γραφτεί ότι οι «βάνδαλοι» ήταν έμμισθα όργανα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, “πρακτόρια και πεμπποφαλλαγγίτες”). Αλλά προς αποκατάσταση της αλήθειας και ενάντια στην χυδαία αυτή ανακοίνωση: η συγκέντρωση –πορεία που καλέστηκε από τον Θεοσίτη στις 21/12 ενάντια στην «γιορτινή» ατμόσφαιρα της κανονικότητας , δεν επιτέθηκε γενικά και αόριστα σε μαγαζιά: **τα «μαγαζιά» που πτυπήθηκαν και μόνο αυτά, ήταν οι τράπεζες των κεντρικών δρόμων του Ιλίου, τα φρεσκοβαμμένα γραφεία της ΝΔ και το ευαγές ίδρυμα εξυπηρέτησης των αφεντικών, ΟΑΕΔ.** Τώρα αν οι εμπνευστές του ψηφίσματος αυτού θεωρούν τα μαγαζιά αυτά κομμάτι της γειτονιάς ή περιουσία «μεροκαματιάρηδων», ας κάνουν έρανο για την «αποκατάσταση των πληγέντων εκ των αναρχοσυμμοριτών».

Μερικοί από τους «γνωστούς-άγνωστους» βανδάλους του Ιλίου

ΠΑΡΚΟ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΠΡΟΥ

Τη Δευτέρα 26 Γενάρη στις 4 τα ξημερώματα συνεργεία του δήμου με εκσκαφικά μηχανήματα και αλυσοπρίονα έκαναν, αιφνιδιαστικά, έφοδο στο πάρκο Λέλας Καραγιάννη, στην συμβολή των οδών Κύπρου και Πατισίων, στην Κυψέλη. Το αποτέλεσμα ήταν η πλήρης ισοπέδωση του Πάρκου, με την καταστροφή όλων των δέντρων, περίπου 45 στον αριθμό. Ο σκοπός του δήμου Αθηναίων είναι η κατασκευή τριώροφου υπόγειου πάρκινγκ. Όταν αργότερα συγκεντρώθηκαν κάτοικοι ήταν ήδη αργά και το πράσινο των δέντρων είχε αντικατασταθεί από το πράσινο των ΜΑΤ.

Οι κάτοικοι με έγγραφα στα χέρια περί της απαγόρευσης της κοπής των δέντρων του πάρκου, δέχτηκαν επίθεση από τα ΜΑΤ με ξύλο και δακρυγόνα. Οι επιθέσεις στους κατοίκους συνεχίζονταν κάθε φορά που εκείνοι ανασυγκροτούνταν. Τις απογευματινές ώρες οι συγκρούσεις γενικεύτηκαν στην ευρύτερη περιοχή ενώ πραγματοποιήθηκαν επιθέσεις σε δύο αστυνομικά τμήματα (στο ΑΤ Κυψέλης και ΑΤ Αγ.Παντελεήμονα). Αργότερα οι κάτοικοι ξανασυγκεντρώθηκαν στο πάρκο όπου προχωρώντας σε δενδροφύτευση 30 δέντρων.

Την επόμενη ημέρα διοργανώνεται πορεία προς το δημαρχείο Αθηνών όπου συμμετέχουν εκατοντάδες κάτοικοι, αλληλεγγυοί /ες και μαθητρίες /ες. Επιχειρούνται διάφορες προβοκάτσιες θεσμικών και κομματικών για την ειρηνική διευθέτση της κατάστασης. Συνάντηση που πραγματοποίησαν επιτροπή κατοίκων και δημοτικοί σύμβουλοι με τον αντιδήμαρχο –προφανώς- δεν κατέληξε πουθενά.

Την Τετάρτη στις 28 του μήνα πέντε το πρωί εμφανίζονται εκ νέου μπουλντόζες αφανίζοντας ό,τι είχε απομείνει. Αυτή τη φορά όμως αντί των ΜΑΤ έρχονται κρατικοί και παρακρατικοί υπάλληλοι του ΛΑΟΣ, της χρυσής αυγής και του κομματικού συνδυασμού του δημάρχου Κακλαμάνη και επιτίθενται στους κατοίκους που βρίσκονται στο χώρο (πριν προλάβουν να σπεύσουν περισσότεροι), τραυματίζοντας δύο άτομα. Το ίδιο βράδυ γίνεται πορεία στις γειτονιές της Κυψέλης. Στις 2 Φλεβάρη καλείται συγκέντρωση στην πλατεία Κοιζιά απέναντι από το δημαρχείο, όπου το δημοτικό συμβούλιο θα συζητούσει για το ζήτημα του Πάρκου. Η συμμετοχή του κόσμου στην συγκέντρωση είναι μεγάλη. Η αστυνομία για άλλη μία φορά επιτίθεται στους συγκεντρωμένους εκτοξεύοντας μεγάλο αριθμό δακρυγόνων και βομβών κρότου-λάμψης με συνέπεια το τραυματισμό αρκετών ατόμων εκ των οποίων τρεις με σοβαρά τραύματα και εγκαύματα και οι οποίοι χρειάστηκε να χειρουργηθούν.

Όλο αυτό το διάστημα στο χώρο του πάρκου πραγματοποιούνται ποικίλες εκδηλώσεις (συναυλίες, προβολές ταινιών, λαϊκά γλέντια κ.α.) ενώ κάθε απόγευμα γίνεται και ανοικτή συνέλευση.

Τα ηρωικά ΜΑΤ αφού φυλάξαν το (δεύτερο) δέντρο του Κακλαμάνη: στο Συνταγμα, πήγαν να φυλάξουν και τις μπουλντόζες (των φίλων του: δημάρχου) στην Κυψέλη.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ
Η ΑΦΙΣΟΚΟΛΛΗΣΗ

Από τις αρχές Δεκέμβρη ο δήμος Ιλίου εφαρμόζει, με ιδιαίτερη επιμονή, καθαρισμό κολώνων της ΔΕΗ, τοίχων και πύλων από πάσης φύσεως αφίσες αγοράζοντας μάλιστα για αυτό το σκοπό πιεστικό μηχανήμα νερού αξίας δεκάδων χιλιάδων ευρώ. Επικαλούμενος ζητήματα ρύπανσης και αισθητικής εξ(αφανίζει) μαζί με τις διαφημιστικές και τις πολιτικού περιεχομένου αφίσες και ανακοινώσεις τις οποίες, με μια κατάπυστη δήλωση σε πρόσφατη συνέντευξη, αποκαλεί μάστιγα για την πόλη μας. Αν αφήσουμε στην άκρη τις μεγαλομανίες των δημαρχαίων, δεν έχουμε αμφιβολίες για το ποιός υπαγορεύει αυτές τις αποφάσεις των απαγορεύσεων.

Ο κόσμος των εμπορών και των εμπορευμάτων έχει καταφέρει εδώ και χρόνια να επιβάλλει τους όρους του στο δημόσιο χώρο. Τα κέντρα των δήμων έχουν μεταβληθεί σε αποκλειστικές ζώνες κατανάλωσης με λαμπερές βιτρίνες, τραπεζοκαθίσματα, διαφημίσεις ένας χώρος κερδοσκοπίας που η παρουσία των ανθρώπων αποκτά νόημα μόνο με την κατανάλωση. Χώροι με ελεγχόμενες συμπεριφορές, αστυνομικά επιτηρούμενες που ενίοτε η κανονικότητά τους "σπάει" από τις θλιβερές γιορτές των δήμων αλλά και τη μικροπαραβατικότητα που σέρνει πίσω της η ανέχεια. Οι πολιτικές των τοπικών αρχών στηρίζουν αυτού του είδους την "ανάπτυξη" αφού τους αποδίδει κρήμα και μια λάμψη στη μίζερη καθημερινότητα των γειτονιών. Είναι αυτές οι αντιλήψεις που οδηγούν σε πόλεις αποστειρωμένες, τους δημόσιους χώρους χωρίς ζωή.

Στο Ίλιον η επιχείρηση "καθαρή πόλη" έχει φτάσει στο αποκορύφωμά της αφού οι θρασύδειλοι της δημοτικής αστυνομίας "εκκαθαρίζουν" καθημερινά την κεντρική πλατεία από τους μετανάστες μικροπωλητές που προφανώς δεν ταιριάζουν με την αισθητική των τραpezών ενώ και τα σχολεία απαλλάχτηκαν από τα "ενοχλητικά" γκράφιτι και συνθήματα, προϊόντα νεανικής ή πολιτικής έκφρασης. Εν τέλει ο Δήμος ως τοπική εξουσία αναλαμβάνει και το κομμάτι της καταστολής που του αναλογεί.

Σε μια πόλη που ο αέρας δηλητηριάζεται καθημερινά, οι ελεύθεροι χώροι τσιμεντοποιούνται, σε μια περιοχή με τη χωματερή και τις βιομηχανίες του θριασείου δίπλα, με ένα πάρκο σκόπημα εγκαταλειμμένο και κα-

ταπατημένο από ιδιώτες και δήμους, που το λιγοστό πράσινο θυσιάζεται υπέρ της "ανάπτυξης" το επείγουσα της αφισορύπανσης ακούγεται εξοργιστικά γελοίο. Η απαγόρευση αυτή είναι μία ξεκάθαρη απόφαση φίμωσης πολιτικών ιδεών και έκφρασης. Οι πολιτικές αφίσες, τα συνθήματα στους τοίχους, οι προκηρύξεις όταν δεν χειραγωγούν και δεν ζητάνε ανταλλάγματα, είναι πράξεις αντιπληροφόρησης και γέφυρες επικοινωνίας με την κοινωνία. Είναι πράξεις αντίστασης ενάντια στην τηλεκαύωση, στις προσαγές των κυρίαρχων, εξουσίες μικρές και μεγάλες.

Το νέο ιλουστρασιόν περιτύλιγμα που θέλει να προβάλλει και να επιβάλλει ο δήμος Ιλίου δεν μπορεί να κρύψει έναν ολόκληρο κόσμο που υποφέρει από τις επιλογές της κυριαρχίας. Νεόπτωχοι, άνεργοι, άστεγοι και κοινωνικά αποκλεισμένοι πληθαίνουν γεωμετρικά στις ταξικά προσδιορισμένες περιοχές μας και που φυσικά καμία νεόκοπη δημοτική "κοινωνική υπηρεσία" δεν μπορεί να αντιμετωπίσει. Σε αυτές τις γειτονιές της εντεινόμενης φτώχειας και ανισότητας χρειάζεται να αντισταθούμε ανοίγοντας μέτωπα και ρήξεις με τις επιλογές των κυρίαρχων. **Ας εξαφανίσουμε τα εκατοντάδες απαγορεύεται, όχι μόνο από τις κολόνες και τους τοίχους αλλά και από τις ζωές μας**

οι "εικαστικές επεμβάσεις" στις δημοτικές απαγορεύσεις (και την αισθητική τους) μόλις ξεκίνησαν

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΚΡΥΦΤΕΙΤΕ: ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΔΗΜΟΤΟΜΠΑΤΣΟΣ

Το γνωρίζουμε χρόνια το νέο φρούτο που λέγεται «δημοτικός αστυνομικός» και που σύντομα θα αποκτήσει θεσμικά αναβαθμισμένες αρμοδιότητες. Είναι προϊόν μιας ευρύτερης αντίληψης της **αποστειρωμένης πόλης**. Κυνηγητό σε μικροπωλητές, σε πιτσιρικάδες με σπρέϊ, σε αφισοκολλητές και άλλους «συγερούς» εγκληματίες που λυμαίνονται τις γειτονιές μας. Στους **Αγίους Ανάργυρους** εδώ και χρόνια παρενοχλούν αυτούς τους τρισμέγιστους εγκληματίες, αν και ύστερα από λεκτικές «συστάσεις» και κράξιμο κάποιων εξαγριωμένων κατοίκων σταμάτησαν να είναι τόσο εμφανώς προκλητικοί και τσαμπουκάδες. Στο **Ίλιον** που εδώ και λίγο καιρό έκαναν την «σιβάρη» τους εμφάνιση, εξαφανίστηκαν οι μικροπωλητές από την πλατεία και συνδράμουν την αστυνομία στον εντοπισμό των αφισοκολλητών. Τα τραπεζοκαθίσματα όμως του κάθε νοικοκύρη κατασηματάρχη συνεχίζουν να επεκτείνονται σε κάθε πλάκα των κεντρικών πεζοδρόμων, δείχνοντας εν τέλει ποια είναι η «αναπτυξιακή» πολιτική του δημάρχου, τι σημαίνει «καθαρή πόλη» και ποιοι είναι οι λεκέδες της: οι φτωχοί ντόπιοι και μετανάστες μικροπωλητές, οι γκραφίταδες και οι αφισοκολλητές. Ρατσισμός και ταξική επιβολή; Όχι δα! **Ο πολιτισμός της γραβάτας και των εμπορών δεν θα πνίξει τις γειτονιές μας.**

ΠΑΡΚΟ ΤΡΙΤΣΗ: ΟΑΣΗ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ

Η διασπορά και αποποίηση των ευθυνών ήταν ανέκαθεν ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα της τοπικής αυτοδιοίκησης. Χρόνια τώρα διαχειρίζεται μαζί με το ΥΠΕΧΩΔΕ και τον ΑΣΔΑ το Πάρκο Τρίτση και το αφήνουν επί τούτου στην απόλυτη εγκατάλειψη, για να κωνευτούν εκ των υστέρων από τους τοπικούς ψηφοφόρους τόσο οι «ηρωικοί αγώνες του δήμου ενάντια στην κρατική αδιαφορία», όσο (και το κυριότερο βέβαια) να κωνευτούν οι «αναπτυξιακές πολιτικές» που θα χαρακτηύν για να βγει το Πάρκο από το «τέλμα της υποχρηματοδότησης». Το έχουμε ξαναδεί το παιχνίδι και κυρίως είδαμε τις ευαισθησίες των δημάρχων στον αφανισμό του Πευκώνα Αγίων Αναργύρων την χρονιά που πέρασε. Ήδη το πάρκο έχει αλωθεί από τις λογικές της εμπορευματοποίησης (μικρά και μεγάλα «πράσινα» ή μη μαγαζάκια υπάρχουν στήνονται και ετοιμάζονται), ήδη συζητιέται το «φιλετάρισμά» του, ήδη σιγοψιθυρίζεται η «μερική» αλλαγή χρήσης του. Δεν μας ενδιαφέρει η «ικανότητα» ή «ανικανότητα» των διαχειριστών του πάρκου είτε είναι το ΥΠΕΧΩΔΕ, ο ΑΣΔΑ ή οι δήμοι. Μας είναι εξάλλου εχθρική. Δεν μας παραξενεύει η «αδιαφορία» τους. **Μας ανησυχεί και μας τρομάζει το «ενδιαφέρον» τους. Δημαρχοι, υπουργοί, αναπτυξιολάγνοι όλων των αποχρώσεων, μαγαζάτορες και εργολάβοι κάτω τα χέρια από το Πάρκο!** Αν μη τι άλλο, σε μια πόλη φυλακή, σε μια πόλη τιμωρημένη η υπεράσπιση του ελευθερου, ανοικτού και πράσινου χαρακτήρα του Πάρκου είναι μονόδρομος. Και η φροντίδα του και προστασία του ως τέτοιου χώρου περνάει μόνο μέσα από τα χέρια όλων μας και μακριά και ενάντια από τα χέρια των επίδοξων «σωτήρων» του...

ΚΙ ΟΜΩΣ! Η "ΠΥΡΚΑΓΙΑ" ΚΑΙΕΙ ΑΚΟΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΝΗΘΑ

Οι φωτιές που «τυχαία» κατέκαψαν την Πάρνηθα πρόπερσι δεν έχουν ακόμα σταματήσει. Από τη μία ο γνωστός «προστάτης» του δρυμού, το **Καζίνο Μον Παρνές**, με τις διαρκείς επεκτάσεις-καταπατήσεις σε δασικές εκτάσεις και την «συμπεριφορά» ιδιοκτήτη του ορεινού όγκου. Από την άλλη, σιγά σιγά και διακριτικά αρχίζει η οικοπεδοποίηση, όχι μόνο από τα γνωστά κυκλώματα οικοπεδοφάγων (οι «αξιότιμοι κάτοικοι» των γειτονικών μας **Θρακομακεδόνων**) αλλά και από το **επίσημο κράτος**: μέσα στον Δεκέμβριο, με υπουργικό διάταγμα του ΥΠΕΧΩΔΕ, παραχωρούνται προς εκμετάλλευση και τιμμεντοποίηση **216 στρέμματα στις Αφιδνές** (για την κατασκευή «τεχνολογικού πάρκου») που βρίσκονται στον αυχένα μεταξύ των ορεινών όγκων της Πάρνηθας και της Πεντέλης, τη μοναδική βόρεια πύλη αερισμού του λεκανοπεδίου και ανάνεωσης του ατμοσφαιρικού αέρα. (Υπολογίζεται ότι το 65% των ανέμων που μεταφέρουν τους ρύπους και το φωτοχημικό νέφος μακριά από κατοικημένες περιοχές προέρχεται από την πλευρά του νότιου Ευβοϊκού). Εντάξει, την κρατική απαξίωση του περιβάλλοντος την ξέρουμε. Την αδηφαγία των οικοπεδοφάγων την έχουμε μάθει. Την όψιμη ψευτοευαισθητοποίηση διάφορων μεγαλοκαρχαριών (τύπου Αλαφούζου του σταθμού Σκάϊ που έχουν γίνει ζάμπλουτοι με μονοπύθμενα δεξαμενόπλοια -τα πλέον ρυπογόνα και επικίνδυνα πλοία-) αρχίζουμε να την μαθαίνουμε (και να μας εκνευρίζει). Την διαρκή όμως κοινωνική αδράνεια, που θρέφει (και θρέφεται από) όλους τους από πάνω δεν μπορούμε να την διαιωνίζουμε.

ΚΡΑΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΜΗ ΟΙΚΟΠΕΔΟΦΑΓΟΙ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΝΗΘΑ

ΑΛΛΟΣ ΕΝΑΣ ΝΕΚΡΟΣ ΣΤΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΟΥ ΟΣΕ-ΠΡΟΑΣΤΙΑΚΟΥ

Την Πέμπτη 12 Φεβρουαρίου, λίγο πριν τη μία το μεσημέρι, στις τρεις γέφυρες (τέρμα οδού Λιοσίων), συρμός του προαστιακού παρέσυρε, χτύπησε και τελικά σκότωσε έναν ηλικιωμένο άντρα. Η διάβαση την οποία επιχειρήσε να διασχίσει ο άτυχος άντρας είναι μία από τις δύο κύριες διαβάσεις στις τρεις γέφυρες οι οποίες χρησιμοποιούνται από εκατοντάδες κατοίκους καθημερινά. Στο σημείο εδώ και 5 χρόνια διενεργούνται έργα της ΕΡΓΟΣΕ για την διαπλάτυνση των γραμμών του προαστιακού σιδηρόδρομου. (στο ίδιο περίπου σημείο έχασε και την ζωή του πριν 3 μήνες ένας 16χρονος μαθητής από τους Αγίους Ανάργυρους). Από το Μενίδι έως τον Βοτανικό, υπολογίζεται πως περίπου 10 άνθρωποι το χρόνο χάνουν τη ζωή τους στην προσπάθειά τους να διασχίσουν τις γραμμές, τα εργοτάξια του ΟΣΕ και του προαστιακού, για να μετακινηθούν από και προς τις δυο πλευρές του ιδιότυπου τείχους που έχει στηθεί από τους εργολάβους παράλληλα με τις γραμμές. Στο βωμό της ανάπτυξης, των γρήγορων και ακριβών μετακινήσεων έχουν θυσιάσει ανθρώπινες ζωές και έχει ρημαχτεί η όποια ανάσα πρασίνου που υπήρχε παράλληλα με τις γραμμές. 800 περίπου δέντρα έχουν κοπεί από το Μενίδι έως τον Βοτανικό και άλλα 200 ξεριζώθηκαν πέρσι από τον πευκώνα Αγίων Αναργύρων με σκοπό την κατασκευή του σταθμού του προαστιακού. Με μόνους κερδισμένους τους εργολάβους, τις κατασκευαστικές εταιρείες και τα αφεντικά που βλέπουν στον οικονομικό ορίζοντα αύξηση των κερδών, υποβαθμίζοντας ακόμη περισσότερο την ζωή στις γειτονίες μας.

Η ανάπτυξη είναι το άλλο όνομα της λεηλασίας των γειτονιών μας και της ισοπέδωσης των ζωών μας.

ποιός θυμάται την Γάζα

Για 22 μέρες το κράτος του Ισραήλ (επίσημα, γιατί ανεπίσημα συνεχίζει τις «στοχευμένες» επιθέσεις) βομβάρδιζε ανηλεώς τη Λωρίδα της Γάζας, αυτό το μικρό κομμάτι γης, στο οποίο στριμώχνονται περισσότεροι από 1,5 εκατ. κάτοικοι. Έρμαια της πλανητικής χάραξης συνόρων, των αντιπρομοκρατικών εκστρατειών, του ισραηλινού στρατού... Οι αριθμοί δεν λένε παρά το πιο προφανές: 1500 νεκροί, βασικές υποδομές κατεστραμμένες (νοσοκομεία, δίκτυα ηλεκτροδότησης και ύδρευσης κτλ), 5000 σπίτια ισοπεδωμένα και πολλές χιλιάδες ακόμα με μεγάλες ζημιές. Υπάρχουν και 12 νεκροί Ισραηλινοί, γι αυτούς που αρέσκονται σε συμψηφισμούς βίας ή για αυτούς που λατρεύουν τις στατιστικές για να αποδείξουν με την γενικευτική και ανθρωπιστική ορολογία το «παράλογο του πολέμου» και από τις «δύο μεριές». Όμως εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με παραλογισμό (όπως θέλει διαρκώς να λέει η φιλειρηνική ρητορεία των αφεντικών του κόσμου), ούτε με «δύο μεριές», αλλά για μια πολύ νηφάλια (και πολυετή) στρατηγική έντασης, αίματος, ρατσισμού, αποκλεισμών και ταπείνωσης από την πλευρά του Ισραήλ για την «αυτοπραγμάτωση του περιούσιου λαού». Έτσι κινείται ανέκαθεν η ιστορία των κυρίαρχων, των εθνικισμών και των εθνοφαντασιώσεων: με πολλά φέρετρα για τους αντιπάλους (στον θρίαμβο) και άλλα τόσα για τους οικείους ήρωες (σε περίπτωση ήττας).

Για 22 μέρες γνωρίσαμε έναν ακόμη μοντέρνο πόλεμο στα χρόνια της αντιπρομοκρατίας και των δορυφορικών συνδέσεων: έξιπνα όπλα, αντίποινα, αλαζονεία της διπλωματίας και διπλωματία της αλαζονείας, δημοσιογράφοι με αλεξίσφαιρα να αναμασούν τις «διαρροές» του ισραηλινού στρατού, γυαλιστερά ελικόπτερα, βόμβες με κάμερες, κάμερες στα πώματα. Και το κυριότερο: δεν χρειάστηκαν καν πειστικά προσχήματα για την επίθεση... Τα μμε – αλλά και κατά βάση όλο το πλέγμα του «πολιτικού κόσμου και των θεσμών» – αρκέστηκαν στη γνωστή αναπαράσταση: μιλούσαν για «θλίψη για τους νεκρούς παλαιστίνιους» την ίδια στιγμή που αναπαρήγαγαν την ισλαμοφοβία και την λογική της συλλογικής ευθύνης, επέμεναν στους συμψηφισμούς των αυτοσχέδιων ρουκετών Κασσάμ με τις «έξυπνες βόμβες» του ισραηλινού στρατού, καταδίκάζαν με πρόζα την ωμό-

τητα των Ισραηλινών κλείνοντας όμως το μάτι στο «αδιέξοδο που έχει δημιουργηθεί και απαιτεί δραστικές λύσεις» χτυπώντας την πλάτη στο «δικαίωμα αυτοπροστασίας του Ισραήλ». Μιλούσαν με «πόννο ψυχής» μόνο για τα «αθώα νεκρά παιδιά» στη Γάζα, σαν οι ενήλικες να κουβαλούσαν την ενοχή. Μιλούσαν για την ανάγκη εκδημοκρατισμού της Μέσης Ανατολής αναμασώντας τα περί καθυστερημένου μουσουλμανισμού, ξεχνώντας πως η ωμότητα ήταν και παραμένει το κύριο χαρακτηριστικό του προμαχώνα των δυτικών αξιών στην περιοχή: του Ισραήλ.

Από την άλλη πλευρά **η παλαιστινιακή κοινωνία**, απελπιστικά μόνη, αντιμέτωπη με τον πιο σύγχρονο στρατό κατοχής έκανε αυτό που κάνει εδώ 60 τουλάχιστον χρόνια: επιβίωση ίσον αντίσταση, αντίσταση ίσον επιβίωση. Η Χαμάς στοχοποιήθηκε προσχηματικά, για να χτυπηθεί η ρίζα του «κακού», αυτό που «δηλητηριάζει» τα μυαλά των παλαιστίνιων: η αντίσταση, ο αγώνας για αξιοπρέπεια και ελευθερία. Το ίδιο δηλητήριο που κάνει ακόμα και τις παλαιστινιακές ηγεσίες να φοβούνται. Τόσο ο δοσίλογος πρόεδρος Αμπάς (πολιτικός απόγονος του Αραφάτ ο οποίος έχτισε τις πρώτες φυλακές για τους ανυπάκουους πολιτικούς αντιπάλους) όσο και η Χαμάς γνωρίζουν πως τα χρόνια του πολέμου και της αντίστασης έχουν μολιάσει την παλαιστινιακή κοινωνία με υπερευαίσθητα αντανακλαστικά απέναντι στους όποιους καταπιεστές της.

Η αλληλεγγύη στους παλαιστίνιους τις μέρες των βομβαρδισμών ήταν κατά κύριο απελπιστική: είτε ανθρωπιστικές εκκλήσεις είτε χειραγωγημένες και επετειακές πορείες στην ισραηλινή πρεσβεία, όπου όποτε τα πράγματα οξύνονταν από την οργή των αράβων μεταναστών ή ντόπιων αλληλεγγύων η «ευαίσθητη και αλληλεγγύα» αριστερά μάζευε τις θλιβερές της ντυντούκες, έκανε τις καταγγελίες της για τον αμερικανοϊσραηλινό ιμπεριαλισμό και ξεχρώωνε.

Ας τελειώνουμε με τις αυταπάτες: δεν χωρά ανθρωπισμός εκεί που υπάρχει τόσο αίμα, δεν υπάρχουν δικαίες λύσεις όσο υπάρχουν σύνορα, δεν υπάρχει αλληλεγγύη στους παλαιστίνιους χωρίς οργή για τους εκθρούς της ελευθερίας... Να φέρουμε την ιντιφάντα στους δρόμους και τις γειτονιές των δυτικών μπτροπόλεων. Και ιντιφάντα στα αραβικά σημαίνει εξέγερση.

ΥΓ

Επειδή μπουκτίσαμε και με τις αν-

τιστημικές φανφάρες αριστερών και δεξιών πατριωτών, ας μην ξεχνάμε πως υπάρχουν αδύναμα αλλά θαραλλέα κοινωνικά κομμάτια μέσα στην ισραηλινή κοινωνία που αντιστέκονται: από τους ισραηλινούς αναρχικούς ενάντια στο τείχος και τους εποικισμούς στα παλαιστινιακά εδάφη έως τους έφηβους και έφηβες αρονιές στρατεύσης που βρίσκονται ακόμη στη φυλακή αρνούμενοι να υπηρετήσουν τη δολοφονική στρατιωτική μηχανή του Ισραήλ.

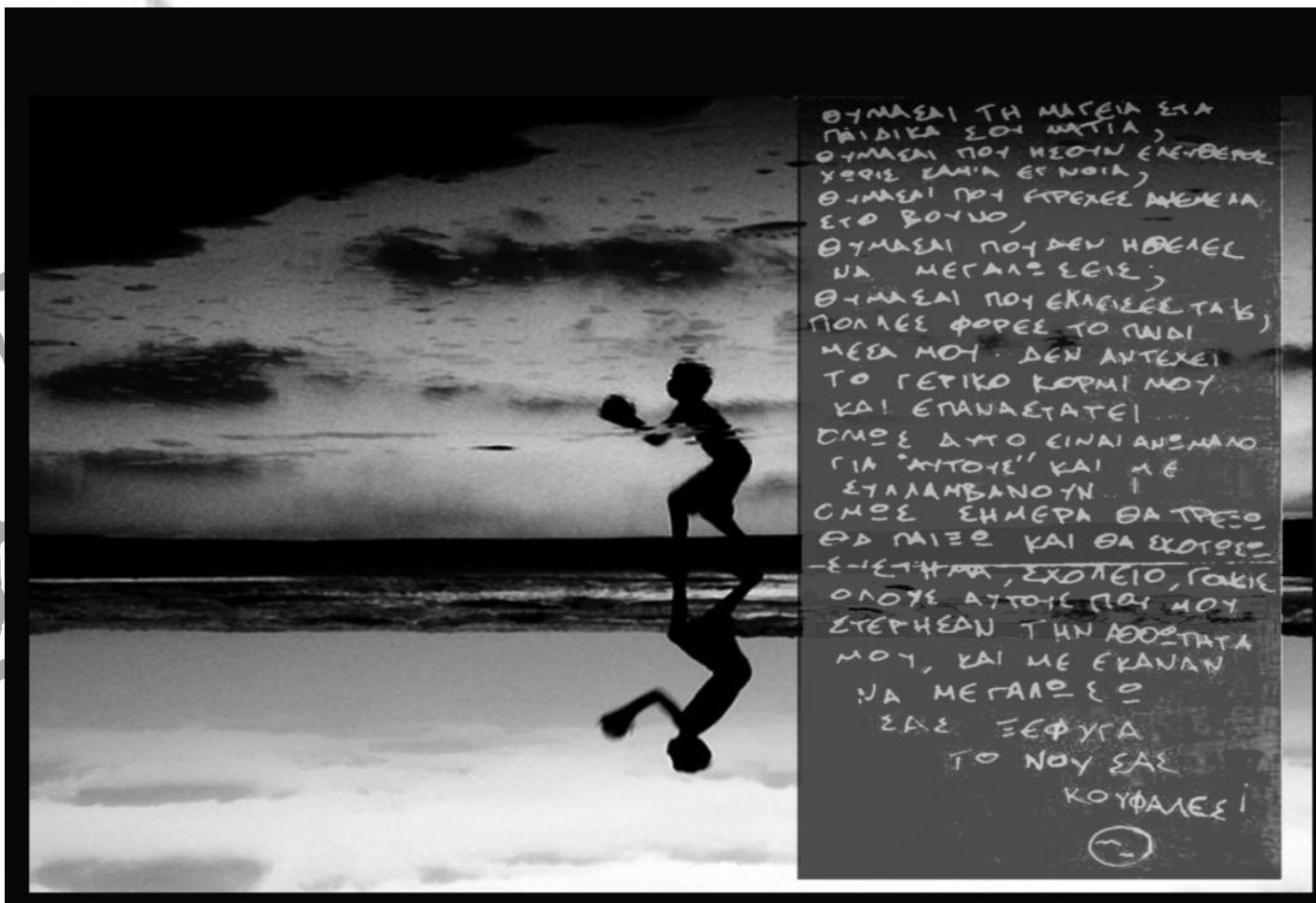
για περισσότερες πληροφορίες
στο σάιτ
www.december18th.org

για περισσότερες πληροφορίες
στο σάιτ
<http://www.awalls.org>

• ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟΥ ΕΒΑΠΟΡΕ

Σείστηκε το Ισραήλ... από το **ψήφισμα διαμαρτυρίας του δήμου Ιλίου στις 12-1-2009** για τον πόλεμο στην Παλαιστίνη και άρχισε αμέσως την αποχώρηση των στρατευμάτων του από τη Γάζα, ζητώντας πρωτίστως συγγνώμη από τις δημοτικές παρατάξεις του Δήμου και μετά από την διεθνή κοινότητα (για τους κατοίκους της Γάζας επιφυλάχτηκε να το μελετήσει στο μέλλον). Αλλά ο ηρωικός αντισιωνιστικός αγώνας των καρεκλοκένταυρων δεν σταματά εδώ: ήδη με περίσσεια πρωτοκοσμική υποκρισία, συγκεντρώνονται εβαπορέ και μπεταντίν στο πολυτελές δημαρχιακό μέγαρο (που τέτοιο δεν έχει ούτε ο πρόεδρος Αμπάς στη Ραμάλλα). Ο «καλός μας δήμος» λοιπόν, ανέλαβε να ξεχρεώσει και να εξαργυρώσει την διάχυτη ευαισθητοποίηση του κόσμου.

Την αλληλεγγύη του εβαπορέ δεν θα την αρνηθούν στη Γάζα οι εξαθλιωμένοι κάτοικοί της. Έχουν όμως βαρεθεί τέτοιου είδους ευαισθησίες από τον πρώτο κόσμο. Και αυτό που ζητούσαν πρωτίστως ήταν να γίνει ο αγώνας τους αγώνας όλων των καταπιεσμένων του κόσμου. Θα την δεχτούν ίσως με κάποια ανακούφιση. Απλά γνωρίζουν καλά πόσο υποκριτική, πόσο απαξιωτική, πόση λίγη είναι. **Και πόσο προσωρινή: η ημερομηνία λήξης αναγράφεται στο κάτω μέρος της συσκευασίας.**

Η οργή των μαθητών γίνεται θαύμα στα σπασμένα πεζοδρόμια

Στις 6 Δεκέμβρη, παρότι Σάββατο, ήρθε η στιγμή που όλοι οι μαθητές ανυπομονούν όσο τίποτα άλλο στον κόσμο. Χτύπησε το **κουδούνι για «διάλλειμα»**. Αυτή τη φορά όμως δεν βγήκαν για 5 ή 10 λεπτά στο προαύλιο, παρακολουθώντας μέσα από τα κάγκελα τη ζωή που κυλά απ' έξω. Αυτή τη φορά το κουδούνι χτύπησε και οι μαθητές ξεχύθηκαν στους δρόμους, φωνάζοντας **«Μπάτσοι-Γουρούνια-Δολοφόνοι»**. Βρήκαν χρόνο να κάνουν κουβέντες στις καταλήψεις των σχολείων τους, που ίσως ποτέ να μην έκαναν. Συναντήθηκαν έξω από τα τμήματα των γειτονιών τους και έκαναν στην κυριολεξία την οργή τους πέτρες και μολότοφ. Μετέτρεψαν το κέντρο της Αθήνας από χώρο πολυκαταστημάτων σε χώρο κατεστραμμένων καπιταλιστικών στόχων. Τα σύμβολα των χριστουγεννιάτικων γιορτών, σε σημεία εκτόνωσης του θυμού τους. Έχοντας καταφέρει να μείνουν ζωντανοί μέσα από την κανονικότητα που σκοτώνει, συναντήθηκαν με άλλους ζωντανούς.

Αρκεί μια στιγμή και μια σφαίρα για να σπάσει το σκοινί που κρατά τόσο καιρό τις ισορροπίες. Η καθημερινότητα σπίτι-σχολείο, σχολείο-φροντιστήριο και πάλι σπίτι, κάνει τους μαθητές να ασφυκτιούν. Κάθε μέρα πρέπει να παλέψουν για να έχουν εφόδια, για ένα «καλύτερο μέλλον», μια «αξιόλογη καριέρα», να φτάσουν «πιο ψηλά» από τον διπλανό τους. Με λίγα λόγια, να εκπληρώσουν τα όνειρα άλλων, τα οποία καμία αξία δεν έχουν και για τους περισσότερους είναι μη πραγματοποιήσιμα. Όταν οι ισορροπίες κάθηναν, έστω και για 15 μέρες, κάποια από τα άλλα όνειρα των μαθητών πραγματοποιήθηκαν και σίγουρα κάποιοι από τους μαθητές άρχισαν να ονειρεύονται. Κατάλαβαν πως πέρα από το μέλλον ενός καλού καριερίστα ή

μιας μίζερης δουλίτσας, υπάρχει ο δρόμος της ανυπακοής. Σε αυτόν το δρόμο δεν μπορεί να εγγυηθεί κανείς τίποτα πέρα από τη ζωή. Σε αυτόν το δρόμο θα καθεί η «σιγουριά» μιας θέσης εργασίας, της «κοινωνικής αποδοχής». Θα καθούν ακόμα έννοιες όπως η αλλοτρίωση, η μίζερια, η υποταγή, η εκμετάλλευση, η εξουσία. Θα έρθουν άλλες να τις αντικαταστήσουν: **η συλλογικότητα, η περηφάνια, η ανυποταξία, η συντροφικότητα, η αυτοοργάνωση.** Πέρα από αυτά δεν μπορεί να εγγυηθεί κανείς τίποτα άλλο εκτός από εικόνες ελευθερίας, έστω στιγμιαία. Τις εικόνες αυτές άγγιξαν όλες αυτές τις μέρες, οι μαθητές και οι άλλοι εξεγερμένοι, σε αυτό το μεγάλο «διάλλειμα».

Η μεγάλη διαφορά, αυτή τη φορά είναι πως όταν το «κουδούνι» χτύπησε για μέσα, ο ήχος χανόταν. Δεν μπορούσε κανείς να τον ακούσει. **Ήχοι από σπασίματα βιτρινών, συναγερμοί από φλεγόμενες τράπεζες, δακρυγόνα και κρότου-λάμψης.** Μέσα σε όλα αυτά χανόταν ο ήχος του «κουδουνιού». Οι μαθητές γύρισαν στην τάξη γιατί αυτοί το αποφάσισαν,

**τίποτα όμως δεν είναι όπως πριν
και τίποτα δεν τελείωσε εδώ.**

Όταν γυρνάς σπίτι και περνάς από την πλατεία, υπάρχουν ακόμα ψίθυροι για τα παιδιά που εκείνο το βράδυ πετούσαν πέτρες στο τμήμα. Οι αίθουσες πλέον είναι ακόμα πιο αποκρουστικές από πριν. Τώρα όμως ξέρεις πως όταν γυρίσεις το βλέμμα σου στην τάξη τριγύρω από βαρεμάρα, θα ανταλλάξεις βλέμματα αλληλοκατανόησης και πονηρά χαμόγελα συνενοχής.

Αντίο Αλέξη - Αντίο παλιέ κόσμε

ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ ΠΟΥ...

...η μέγκενη της κανονικότητας επιδιώκει το στραγγαλισμό των αρνήσεων που έλαμψαν στις φλόγες του Δεκέμβρη

...η οργάνωση της καταστολής πορεύεται με αριστερά δεκανίκια στο δρόμο της συκοφάντησης και διασταυρώνεται με αυτόν των δικαστηρίων και των προφυλακίσεων

Τα άστρα που φώτισαν τις νύχτες του Αλέξη, τις νύχτες μας,
σχηματίζοντας γαλαξίες αρνήσεων πρέπει να καταδείξουν
το πείσμα τους στο δρόμο
την αλληλεγγύη τους στους αιχμαλώτους των συγκρούσεων

να ξαναπούν τίποτα δεν τελείωσε

τίποτα πια δεν θα είναι το ίδιο

ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Κυριακή

8

Μάρτη

ΠΡΟΒΟΛΗ ΒΙΝΤΕΟ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ

“Για την εξέγερση του Δεκεμβρη”

ΩΡΑ 18.00

Νέστορος & Ευαγγελιστρίας - Ίλιον
απέναντι από το τέρμα του 732

Θερσίτης

χώρος ραδιουργίας & ανατροπής
www.thersitis.gr

